

VN

TẠP CHÍ KHOA HỌC VIỆN TƯỜNG VIỆT NAM

30/11/2018

25

LÀN SÓNG ẢNH HƯỞNG

D.A. Xiaolin Spies

TRÊN NỀN CÁT CỨNG

Holly Schofield

NÓI TIẾP ĐI

Mark Christoph

Cùng với tranh của AlbyU, artofmarius, Danarogon-AP, DJMadameNoir, KuldarLeement, Manzanedo, PeterPrime, railkoart, ScribblePadStudios, sheer-madness; và phim của NEST, Jeffrey Meacham & Michael Rootare.
Ảnh bìa: Klaus Pillon.

Thực hiện bởi

HỘI THÍCH TRUYỆN
SCI FI

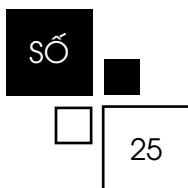
SFVN (từ đây về sau gọi là “Tạp chí”) là tạp chí điện tử hoàn toàn phi lợi nhuận, ra đời với mục đích giúp độc giả Việt Nam trở nên yêu thích hơn dòng văn khoa học viễn tưởng (còn gọi là khoa học giả tưởng, khoa huyền). Tạp chí có sử dụng những nội dung được những người thực hiện Tạp chí (từ đây về sau gọi là “Nhóm thực hiện”) biên tập từ nhiều nguồn và được ghi chú nguồn ở phần “Credits” của Tạp chí. Nếu bạn là chủ sở hữu hoặc nắm giữ quyền lợi pháp lý liên quan đến các nội dung sử dụng trong Tạp chí và muốn thay đổi cách nội dung của mình được ghi nguồn hoặc muốn Nhóm thực hiện ngừng sử dụng các nội dung của bạn trong các Tạp chí tiếp theo, hãy liên hệ với Nhóm thực hiện qua địa chỉ thư điện tử: scifivietnam@gmail.com.

SFVN (herein called “The Magazine”) is an entirely non-profit electronic magazine, created for the sole purpose of fostering interest in the science fiction (also called Sci Fi or SF) genre among Vietnamese readers. The Magazine features contents that were curated and edited by the creators of The Magazine (herein called “The Creators”) from multiple sources and were given credits in the “Credits” section of The Magazine. If you are the owner(s) of or hold legal right(s) to any of the contents featured in The Magazine and wish to change how your content(s) are credited or want The Creators to stop using your content(s) in future issues of The Magazine, please contact The Creators at this email address: scifivietnam@gmail.com.

Bạn đừng quên ủng hộ những nhà văn, những người nghệ sĩ đã tạo ra những câu chuyện và bức hình có trong tạp chí bằng cách *tim đọc truyện gốc, xem hình gốc* nhé!

Link gốc của những truyện dịch và hình ảnh sử dụng được ghi ở mục **Credits**.

SFVN

TRUYỆN SCI FI

07 làn sóng ảnh hưởng

39 Trên nền cát cứng

50 nói tiếp đi

SCI FI MUÔN VẺ

70 Mech

72 Exploration3

74 Disembark

76 Home Again

78 Arise

80 Time Crime

82 XL-II Assassin

84 Goodbye

86 TitansGrave - Concept Design -
Poster

INDIE SCI FI

88 Cyber Hong Kong.

91 NEST 05

95 M.A.R.C

CREDITS

99 Nhân sự thực hiện

99 Tư liệu hình ảnh

100 Tư liệu bài viết

date / /

**TRUYỆN
NGẮN
SCI FI**

LÀN SÓNG ẢNH HƯỞNG

D.A. Xiaolin Spires
(Trà My dịch)

“MÀY GỬI CHO TAO CÁI CON VÔ DỤNG ÈO uột này à?” Ngón tay chĩa ra của cô nhích dần lên trên trời và rồi dừng lại ở mặt tôi. Meixiu thu ngón tay về và khum bàn tay kia thành một hình cái bát, và ngón tay bên phải của cô ngó ngoáy vạch trong lòng bàn tay trái. Cô hạ giọng thì thầm với con rôbốt bấy giờ đang đứng bất động bên cạnh mình, “Một con bé mới đầu hai mươi mặt đầy mụn với cặp mắt nhỏ xíu lù đù, phát tiết về ngớ ngẩn lơ đãng.”

Tôi nhìn vào cổ tay mình. Mọi điều cô ta nói đều xuất hiện trên bảng tin friendgram. Một đoạn chữ tự động lướt rải đầy biểu tượng cảm xúc hoạt họa. Thế rồi một hình chiếu về tôi xuất hiện trên cổ tay tôi.

Mắt tôi cay xè. Đúng là tôi, Chenghui, rồi. Một phiên bản giống y hệt tôi đang đứng ngay cạnh tôi, bản cộng hưởng quang tử chỉ mình tôi có thể nhìn thấy. Nhưng mặt tôi thậm

chí còn biến dạng hơn bình thường, chỗ mụn trứng cá bị phóng đại, tai tôi to đùng và rũ xuống, trông cứ như một con chó bị bỏ rơi.

Tự nhiên căn phòng cao tít trên trời, ngự tại một trong những tòa cao ốc lớn nhất bên trong thành phố này trở nên ngột ngạt quá. Tôi không thuộc về nơi đây. Một kẻ cặn bã đường phố bầu vú lấy tiếng thì thầm của danh vọng. Đây là nơi những người giàu sinh sống, nhìn xuống đám thường dân từ vách núi chọc trời này.

“Em có thể nghe thấy chị mà,” tôi nói với giọng điềm tĩnh. “Và em không ngu đến mức không biết cách download và đọc bản tin của chị đâu.”

“Mày làm kiểu gì thế?”

“Em, ờm, đã hack vào friendgram của chị.” Tôi hắng giọng. Tôi hy vọng cô ta sẽ không tổng cổ tôi ra ngoài ngay lập tức.

Meixiu thở dài, phẩy một bàn tay trên không. “Xóa đi. Cái hình chiếu. Xóa nó đi.”

Con rôbốt gục cổ xuống, để lộ ra cái đầu hói bóng loáng của mình.

Bức thông điệp phát sáng biến mất khỏi cổ tay tôi. Hình chiếu nhạt dần đi. Tôi biết nó chỉ biến mất ngay khi đã được tất cả bạn bè thân tín của cô ta nhìn thấy.

“Thế thì mày phải biết bài học #1. Sử dụng hai dreamgram. Thứ nhất, một truegram, dành cho những người bình thường theo dõi, và thứ hai, một friendgram dành cho bạn bè thân thiết của mày.”

Cô ta quay vòng lại để tôi không nhìn thấy được nữa, cho màn hình gắn đằng sau chiếc ghế da quay về phía tôi. Trên màn hình, cô ta nheo mắt lại. “Và nâng cấp bảo mật, để đảm bảo lũ đeo bám không thể lọt vào được.” Tôi thấy cánh tay thanh mảnh và lão luyện của cô thò ra từ đằng sau chiếc ghế tựa da và kéo một cái tách về phía mình. Rồi cánh tay ấy lại trả chiếc cốc về chỗ cũ, dính lên trên là một vệt son môi lóng lánh.

Những âm thanh tích tắc nhỏ xíu vang khắp căn phòng, nhịp thở tổng hòa của hai mươi sáu chiếc đồng hồ kiểu cổ trong này. Tôi đã đếm trong lúc cô ta đánh giá tôi là đứa ngớ ngẩn.

Màn hình đằng sau ghế ghi, “VỀ ĐI.” Đám đồng hồ tiếp tục tích tắc.

Hai mươi sáu chiếc đồng hồ cách điệu cũng bảo tôi điều tương tự. Tôi đã gần hết thời gian rồi. Tim em gái tôi có thể ngừng đập bất cứ ngày nào. Các bác sĩ nói có thể sẽ là

một năm, một tháng, hay thậm chí một tuần. Tôi hít vào một hơi.

Tôi hy vọng Meixiu không nhận ra tôi là một kẻ giả mạo.

~

Tôi đã ăn cắp một chiếc xe máy bay, vô hiệu hóa chế độ tự động lái và phón ba mươi hai dặm để ra đến đây. Mông của tôi nhức mỗi, tay của tôi nhũn hết cả ra. Tất cả chỉ vì em gái của tôi, Yixuan.

Tôi chìa tấm vé ảo chiếu từ cổ tay mình ra. Nó là một bản sao mang thông số khớp hoàn toàn với những gì Meixiu đã lập trình. Tên của tôi được ghi trong phần vãi trang trí số của nó, rõ ràng chẳng kém gì chiếc bàn kính phát sáng phía trước mặt tôi. Tôi được phép đến đây, hay ít nhất là tấm vé bảo thể.

Với tấm vé này, tôi là người chiến thắng trong cuộc thi, và không có chuyện tôi để cho cô ta tống cổ mình ra ngoài. Tôi đẩy ly nước cô ta đặt đó về phía cô ta, để nó rít trên mặt bàn. Chẳng cần để lót ly làm gì khi có sẵn một mớ rôbốt sẵn sàng dọn dẹp và đánh bóng theo lệnh của mình.

“Luật lệ cuộc thi có nói chị sẽ dạy em,” tôi nói với lưng ghế của Meixiu, bức thông điệp VỀ ĐI trên màn hình in hằn vào trong mắt tôi. “Chị không thể đuổi em đi ngay khi em mới đến được.”

Từ phía đằng sau ghế, tôi nghe thấy một tiếng tắc lưỡi. Tiếng rừ rừ cơ học choán lấy toàn bộ không gian trong lúc cô ta quay người lại. Mặt cô ta trông thật xinh đẹp, gần trung niên với một vài nếp nhăn xung quanh mắt, nhưng lại mang vẻ mềm mại mà chỉ một nhân vật có tầm ảnh hưởng trên mạng xã hội mới sở hữu. Má cô ta không có lấy một khiếm khuyết nào và ửng hồng. Mắt cô ta lấp lánh sắc nâu và phát tiết ra vẻ đam mê. Mọi âm tiết đều được Meixiu phát âm với một giọng lên xuống nhuần nhuyễn, một chất giọng đầy mê hoặc. Cô ta hớp hồn tất cả những người theo dõi mình, bao gồm cả Yixuan. Bao gồm cả tôi. Ngay cả khi tôi chỉ là mới theo dõi từ mấy tuần trước chứ không phải suốt bao nhiêu năm như tài khoản của tôi nói. “Chị yêu cầu chỉ những người muốn học thực sự nghiêm túc mới được phép tham gia.”

“Nhưng em là một người muốn học nghiêm túc...”

Cô ta nhìn tôi từ đầu đến chân. Vì giật đầu nhanh, trong một giây, phần trang điểm bị nhiễu. Công nghệ hỗ trợ gặp chút trục trặc trước khi ổn định lại trên mặt cô ta.

“Mày không có chút hỗ trợ thẩm mỹ nào, và mày vào đây bảo với chị mình muốn học hành nghiêm túc sao? Mày định trưng cái bản mặt đó ra trước thiên hạ ư?” Cô ta trề môi xuống.

Tôi giơ tay lên trời. “Nhưng người ảnh hưởng phải chân thực cơ mà!” Tôi chạm lên má tôi, cảm nhận những chỗ lõm lõm thô. Cả Yixuan và tôi đều có da xấu.

“Thế thì thì đó sẽ là bài học #2. Mà phải tỏ vẻ chân thực. Chứ không phải loại bỏ hết mọi chương trình lọc khiếm khuyết của máy đi. Chị sẽ rất ngạc nhiên nếu có ai muốn hình chiếu của máy xuất hiện bên trong phòng mình. Nếu máy không thể hiểu nổi điều căn bản ấy thì máy vô phương dạy dỗ rồi.” Cô ta nhấm mắt lại. Cú nháy quá nhanh khiến cho phần kẻ mắt lưu lại trong một tích tắc. Gần như chẳng thể nào thấy được nó, nhưng phần mềm hỗ trợ nhận thức bất hợp pháp của tôi khiến cho khoảnh khắc đứt quãng ấy trở nên rõ ràng rành.

Mở đồng hồ kêu tích tắc. Nghe hàng bao chiếc kim cổ điển kia cùng gây ồn mới rờn rợn làm sao. Mấy người ảnh hưởng luôn dẫn đầu xu thế mua sắm. Tôi tự hỏi không biết bao nhiêu người phụ nữ trong tầm tuổi tôi trở xuống đeo đồng hồ cổ trên tay bởi vì cô ta. Tôi đếm vài giây và lại quan sát, đợi cô ta chớp mắt lần nữa.

Kia, nó lại xuất hiện kia. Các lớp lang không đồng đều.

“Chị bỏ lỡ một bản cập nhật,” tôi nói.

“Gì cơ?” Cô ta xoa thái dương.

“Mí mắt của chị.”

“Jacoby, gương.”

Màn hình trống trơn trên gương mặt của con rôbốt trở thành mặt phẳng phản chiếu. Đầu nó được chiếc cổ dịch xuống dưới ngực, cho đến khi ở ngang tầm mắt Meixiu. Đồng tử cô ta thu lại khi bị ánh sáng của con rôbốt chiếu lên mặt. Cô ta chớp cặp lông mi, một chuyển động đầy duyên dáng khiến cho ngay cả tim của tôi cũng phải đập mạnh. Phần kẻ mắt lệch không thực sự làm ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô ta.

“Mày nói đúng. Chị sẽ hiệu chỉnh lại. May là chị chưa truyền ảnh ba chiều tự sướng nào trong vòng mười phút qua.”

Cô ta nhìn tôi. “Lại gần đây đi. Chengli hay gì ấy.”

“Tên của em là Chenghui.”

“Được rồi, thì Chenghui.” Cô ta gọi.

Tôi bước tới trước, đầu ngẩng cao, tay vẫn chiếu chiếc vé. Hình chiếu ấy được đặt ở chế độ công khai, tức là nó phát ra cộng hưởng quang để cho bất cứ ai ở quanh tôi đều có thể nhìn thấy.

“Tất nó đi,” cô ta nói. “Chị biết mày đã thắng rồi.”

Tôi thở dài nhẹ nhõm. Cô ta không để ý thấy mảnh hack của tôi.

“Jacoby, dịch ánh sáng chụp mặt ngang của nó đi.”

Cô lấy một cây cọ ra khỏi hộp chứa trên bàn. Lòng cọ không mỏng manh như vẻ ngoài và quét vào má tôi rất mạnh. Tôi gần như có thể cảm nhận thấy lớp sơn kỹ thuật số được quét lên mặt mình. Tôi nghĩ về Yixuan. Về những gì con bé sẵn sàng đánh đổi để được trải nghiệm bàn tay tạo tác nghệ thuật của Meixiu.

“Đó, tốt hơn rồi. Bây giờ tạm thế. Nào, lấy cái hình chiếu tự sướng này đăng lên đi. Ghi là ‘trước’ và để tag #CuocthiHocviecNguoianhhuong. Mày là người thắng cuộc, và hãy cứ tin là chị sẽ biến mày thành một người xứng với cái danh ấy. Tất cả đám người theo dõi của mày sẽ được chiêm ngưỡng thành tựu của chị.”

“Em chỉ có mười người thôi.”

“Mười á? Suốt bao lâu nay mày làm cái gì vậy trời? Rồi, Điều ấy sẽ phải thay đổi. Đăng cái hình chiếu lên đi và gửi cho chị trang cá nhân của mày.”

Tôi giơ cổ tay lên. Một làn ánh sáng chạy từ đỉnh đầu tôi cho đến hết mặt. Tôi thêm Meixiu vào danh sách “bạn thân” của mình.

“Mà khoan đã, mày bổ sung thêm mấy món phụ kiện này vào trước khi đăng hình chiếu đi.”

Một tiếng ping vang lên, thông báo tôi đã nhận được một món quà, bao gồm hai sợi dây chuyền và một chiếc váy. Tôi còn được gửi vài phần mềm hiệu chỉnh gương mặt.

“Đó là một chiếc váy hiệu Locklie Dree. Và hai dây chuyền Connie Wu Spring từ hai mươi năm trước. Chúng ta sẽ khiến cho nó thời thượng trở lại.”

Một âm thanh ồn ã vang lên, thông báo hình chiếu đã kết xuất xong. Tôi chiếu hình của mình ra, đặt chế độ bất cứ ai trong phòng cũng có thể quan sát được.

Dái tai tôi không còn rủ xuống theo kiểu không đồng đều nữa, và mắt tôi trông đầy vẻ lanh lợi và sáng sủa. Chiếc váy chữ A tôn dáng hông của tôi lên trong lúc cái hình chiếu đang đưa tại chỗ.

“Trông... cũng được. Cần chỉnh thêm nữa, nhưng xét cho cùng thì đây là ảnh ‘trước’ mà. Ít nhất màu xanh cũng làm bật lên chút sắc màu trong cặp mắt vô hồn của mày.”

“Cảm ơn ạ,” tôi nói. Trong thâm tâm, tôi cảm thấy một cơn hưng phấn dâng lên trong ngực. Bước một đã hoàn tất. Meixiu đã kết nối trực tiếp với hệ thống của tôi.

“Em đăng nó lên luôn nhé?”

“Ừ, đăng đi.”

Tôi quẹt vài đường trên cổ tay. Tôi đổ mặt trong lúc hình chiếu của tôi bỗng xuất hiện bên cạnh mười cô gái khác, những người theo dõi trên khắp thế giới của tôi. Tôi có thể hình dung cảnh tôi xuất hiện bên cạnh họ trong phòng hay trong lúc họ đi mua sắm tại các bảo tàng thời trang, lúc họ đánh dấu vào các món đồ đẳng sau tấm kính để chúng được chế ra bên trong hộp nhân bản của họ. Ngay lúc này đây, các bản sao của tôi đang xuất hiện, chỉ là ảnh ảo nhưng vẫn được ngưỡng mộ. *Người chiến thắng cuộc thi*. Tôi chắc sẽ chỉ ở đó trong vòng mười giây trước khi họ kéo sang thứ nào đó khác, nhưng tôi vẫn cảm thấy như thể mình đang đi đúng hướng.

Tôi không thể kiềm chế được. Phấn khích tràn ngập bên trong ngực tôi. Tôi tự mãn vô cùng.

“Em bắt đầu dần bước trên con đường gây ảnh hưởng rồi,” tôi nói, tự mỉm cười một mình. Tôi nhìn Meixiu, “Nhờ công chị, em đã trở thành bà hoàng xã hội.” Tôi chỉ nói đùa thôi, nhưng cô ta không để ý.

“Gọi chị là Meixiu thôi là được rồi.” Cô ta chấp tay ra sau đầu và ngả người lại. “Người ảnh hưởng chuyên đào tạo những người ảnh hưởng,” cô ta nói. “Không đến nỗi nào nhỉ? Thực ra là ý tưởng của Jacoby đấy. Tính toán hết cả rồi - một chiến thuật marketing chưa ai từng thử cả. Có thể sẽ mang lại hiệu quả.” Cô ta cho hiển thị một con manơcanh mặc áo lụa lên.

“Giờ thôi nhé. Chị phải làm việc. Thương lượng hợp đồng tiếp theo với một bên quảng cáo.”

“Có gì em làm được không?” Tôi chấp hai bàn tay lại phía trước người.

Cô ta lắc đầu.

“Hôm nay chị không thể dạy mày làm người ảnh hưởng thêm được. Chị mệt lắm. Với cả chị còn phải lo hợp đồng quảng cáo và mấy thứ khác nữa. Chị có một đồng quà tặng trong hộp nhân bản cần lọc. Fan với mấy công ty gửi lắm thứ lắm. Chị phải xem thứ gì bán được và thứ gì cần tái sử dụng.”

Tôi động não thật nhanh. Tôi đang dần mất con bé. Tôi phải len chân vào, phải tiếp cận nhanh. Yixuan đang héo hon, tim con bé đang yếu dần. “Cái đó em cần được. Em sẽ lo vụ phân loại. Kiểm kê hàng. Em giỏi món đó lắm.”

Meixiu nhìn tôi với vẻ ngấm ngời. Môi cô ta mím lại theo kiểu giống bức hình chiếu tự sướng hai ngày trước. Khi ấy cô ta mặc một chiếc áo dài Thượng Hải có cổ. Trang nghiêm nhưng vẫn thanh lịch.

“Thôi được rồi. Jacoby sẽ giúp mày.”

Tôi thở dài. Tôi đã len chân vào được.

Tôi vào rồi đây, tôi nghĩ thầm. Không phải để bắt chước cô, mà là để trở thành cô.

Có cả triệu cách kiếm tiền và chắc tôi có thể thử hack một đồng crypto nào đó, loại đồng lặt vặt không nhiều liệu pháp an ninh bảo vệ bằng. Làm vậy sẽ trực tiếp hơn, nhanh hơn, mặc dù chắc sẽ bị sấm soi ngặt nghèo hơn. Tôi có thể chiếm quyền kiểm soát tài khoản và tổng tiền. Tôi có thể thử ăn cắp thông tin độc quyền và bán nó đi, làm gián điệp kinh tế. Tôi không phải là người tài giỏi nhất, nhưng tôi có thể tự học. Tôi rất láu cá và có năng lực.

Nhưng tiền không phải là mục đích của tôi. Tôi về cơ bản chấp nhận cái nghèo. Chúng tôi vốn nghèo cả đời rồi.

Tôi làm thế này là vì Yixuan. Nó muốn điều này. Suốt ngày nó ngồi nhìn hình chiếu của Meixiu, lẩm bẩm, “Nhìn chị ấy kìa. Tóc chị ấy thật mượt mà. Chị ấy thật tuyệt vời, gợi cảm.” Nó cứ khen ngợi cô ta suốt. Ngay cả khi tim của Yixuan bắt đầu rệu rã, mắt nó vẫn sáng bừng lên mỗi khi Meixiu có cập nhật truegram. Nhưng thế vẫn là chưa đủ. Trong mắt nó có một vẻ thêm thuồng, một vẻ không hài lòng. Nếu tôi có thể trở thành Meixiu, nó sẽ trụ được. Nó cần một người ảnh hưởng có thể chú ý đến nó một cách đúng mực. Dưới danh nghĩa Meixiu, tôi sẽ liên tục gửi cho nó những tin nhắn ảo, được viết riêng, một hình chiếu dành riêng cho nó. Nó ngưỡng mộ tôi, bầu vịu lấy tôi như sợi chỉ hy vọng.

Tôi nhìn vào một cánh tay mình đang cầm. Nó trông thật nhẹ nhàng như tơ. Ngón tay của nó dài như ngón một

nghệ sĩ piano, móng tay được sơn màu xanh kim loại, trùng với màu mắt của Meixiu. Tại sao lại có người tái tạo tay mình và gửi cho Meixiu cơ chứ? Thật kinh tởm. May mắn thay, đó chỉ là một mẫu làm bằng bột. Hộp nhân bản chỉ cho phép tái tạo một số thứ nhất định dưới dạng hữu cơ. Trong danh sách phê duyệt chỉ có mấy món: đồ ăn, thuốc, quần áo, và một số thứ khác. Và may mắn thay Meixiu đã cài đặt cập nhật, thế nên không ai có thể gửi bản sao đầu hay cơ quan nội tạng chân thực nào cho cô ta cả.

Tôi lắc đầu và quẳng cánh tay giả vào chồng “tái chế.” Tiêu hủy nó đi sẽ khiến Meixiu tốn nhiều tiền hơn bán thẳng từ hộp nhân bản. Có phí tái chế nữa. Nhưng tôi không nghĩ có ai lại đi muốn thứ này cả. Chồng “tái chế” đang càng lúc càng lớn dần. *Ai lại làm thế này nhỉ? Sao lại gửi thứ này đến đây?*

Fan, tôi vừa nghĩ thầm vừa vớ lấy một chiếc đồng hồ vàng. *Fan gửi rất nhiều thứ vợ vắn.* Tôi lấy một móng tay cạo mặt nó. Lớp vàng rụng đi.

Fan như con em mình.

Tôi vớ lấy chồng tái chế, giữ trong tay, và Jacoby quét để kiểm tra lại. Nó gửi thông tin cho Meixiu, và tôi nhận được sự đồng thuận. *Đốt đi.*

Tôi đặt một vài món - chân tay giả, tranh chân dung, lọ đựng dịch gi đó không rõ - vào trong hộp nhân bản và chỉnh

sang chế độ tái chế. Phân rã. Một luồng khí ấm lan tỏa khi chúng bị “đốt” thành hạt thể năng và rút tiền từ tài khoản chủ nhân. Các hạt này được hút vào trong một khoang đang sau hộp, được giữ nguyên ở đấy cho đến khi có lệnh tái tạo. Bình thường người ta hay gửi những thứ đã có hình dạng cố định. Gửi nguyên đồ rẻ hơn hẳn hơn gửi lệnh tái tạo. Tôi nhớ một ông thầy của mình có nói vấn đề nằm ở chi phí chuyển đổi lượng tử, nhưng vật lý tái tạo không phải môn tử của tôi.

Sau khi đã đốt xong và những món quà tặng của fan và đồ quảng cáo lăng nhăng chỉ còn là rác kỹ thuật số, chờ đợi lệnh tái tạo đất đỏ, tôi quay lại lấy thêm mấy món vứt đi khác. Bóng bay (nhưng không bơm heli quý giá mà chỉ là mCO₂ bình thường), đĩa ngà giả, bi đồng ngọc bích giả: Còn thứ gì là thật nữa không? Tôi lại chồng chúng bên trong hộp nhân bản, giữ cho chúng cân bằng như chơi trò chơi.

Tôi nhớ cái trò mình hồi trước hay chơi cùng Yixuan, chồng mấy hộp nhựa chúng tôi dùng làm bát trong nhà. Ở đây người ta dùng kính sáng, và hộp nhựa chẳng thể nào bóng loáng được như thế cả. Chúng tôi chồng chúng thành các “tòa nhà” sau bữa tối, gắn thêm đĩa làm ăng ten. Sau đó chúng tôi đập chúng đi, ngắm chúng rơi xuống. Mặt bên trong nhờ bền chắc của chúng sẽ va vào với nhau và đổ rầm xuống đất, đĩa rơi lách cách trên nền gạch nhựa. Mẹ sẽ bắt chúng tôi dọn dẹp, nói rằng nếu chúng tôi mà làm hỏng hộp thì sẽ không có tiền tạo mới nữa. Bà luôn làm mặt nghiêm

trọng trước khi nhoẻn miệng cười. Tôi rất nhớ nụ cười của mẹ, trước khi nó héo tàn đi, hết như sức lực của bà trong những năm tháng cuối đời.

Tôi nghĩ về cánh tay yếu ớt của bà, đôi chân mềm yếu của bà. Họ bảo là chứng bệnh này mang tính di truyền, nhưng tôi không dính gen ấy.

Tôi cắm mớ đĩa vào trong bi đông ngọc giả. Mấy chiếc đĩa lóe sáng sắc nhân tạo.

Tôi bấm nút đốt và cảm thấy một luồng nhiệt phả ra trong khi một hình hài dích dắc hằn in lên vớng mạc tôi trong một thoáng ngắn ngủi trước khi tôi chớp mắt xua chúng đi.

Đó là hồi trước khi Yixuan bị ốm, trước khi nó gần như chẳng còn nhắc nổi một chiếc đĩa nữa, đừng nói là đấm các tòa tháp hộp nhựa. Kể từ đó, nó toàn ngồi trên giường tại viện tế bần, thích hình chiếu của các người nổi tiếng nói năng tâng bốc trên mạng xã hội. Meixiu là người nó thích nhất, một hình hài duyên dáng xuất hiện bên giường nó ít nhất ba lần một ngày. Yixuan liên tục tải mới bảng tin truegram của Meixiu. Ngón tay nó giật giật, luôn muốn được thêm.

Tôi đá cái chồng trước mặt. Một chiếc khăn tắm khâu và một cái hộp kê lộc xộc bay vèo lên trời và rơi trở xuống. Chiếc khăn phủ lên mặt một con búp bê sứ mắt xanh. Cái hộp lăn đi.

Rác rưởi. Tất cả đều là rác rưởi. Tôi dám cá một số trong này có thể là đồ của nhà tôi. Chúng tôi không có tiền để tái tạo thứ gì cả, nhưng Yixuan có thể gửi thẳng thứ gì đó cho Meixiu mà không mất phí chuyển đổi.

Tôi bước trở lại đồng kia, liếc nhìn đám đồ chưa phân loại. Chẳng có gì trông quen thuộc cả. Tốt.

Chỉ mấy chồng hàng hóa và rác rưởi. Gia sản những người ảnh hưởng nhiều người theo dõi tích lũy được.

Cuộc sống của họ, tiền công của họ - những món cặn bã cuối thế kỷ hai mươi mốt.

~

Ngày hôm sau, Meixiu bước vào, trên người là một bộ váy Gustav Chen đính kim sa.

“Mấy bảo tàng thời trang đông gần chết. Chị thậm chí còn không thể chột cái khăn Ying Rodriguez trước khi nó biến đi để dòng khác trưng ra.”

“Nghe tệ thật,” tôi nói. Tôi nhìn vào bộ mi kẻ mascara của cô ta. Tôi tự hỏi đáp vậy liệu có chuẩn không.

Meixiu phẩy tay. Cô ta ngoáy cổ tay một chút và hình chiếu mới đăng hôm nay xuất hiện, lớp kim sa đỏ lấp lánh dưới ánh đèn bảo tàng thời trang, thân hình mảnh mai của cô ta tạo thành các thể khác nhau, đứng trước các hộp kính

sáng đựng ví và đồ trang sức hàng hiệu. Hình chiếu cô ta nô giỡn trao tặng một nụ hôn.

Tôi giả vờ bắt lấy nụ hôn ấy. Meixiu rất tán thành, cười khúc khích. Tôi mỉm cười.

“Em không hiểu chị đến đó làm gì. Tại sao không giả nần như hầu hết các người đăng hình chiếu khác?”

“Thế sẽ không thật,” cô ta nói. “Với cả chị đôi khi cũng cần ra ngoài. Để người theo dõi nhìn thấy chị và chụp lên ảnh chị và hàng của chị cũng tốt. Máy công ty tài trợ chị thích lắm.”

Cô ta ngẩng nhìn hình chiếu của mình thêm vài giây nữa trước khi gạt nó đi. Hình một người nổi tiếng khác choán đầy tầm nhìn của cô ta, tóc vàng, vai vạm vỡ, và một bộ ngực mạnh mẽ, mặc một bộ vét da đen.

“Không đến nổi nào. Ghi chú lại đi,” cô ta nói với Jacoby. Màn hình của nó phản chiếu lại bộ đồ của Lisa W. Zhao và nó thử bắt chước các động tác của anh ta, khiến cho cả hai chúng tôi phá ra cười.

Tôi phải thừa nhận. Meixiu có thể hay phô diễn và tinh ranh, nhưng cô ta sở hữu óc khôi hài kỳ lạ của một người nổi tiếng biết mình đang hết thời. Như một con thiêu thân lao đầu vào trong ngọn lửa, cô ta tiếp tục phô trương vẻ nữ tính thần bí của mình ngay cả khi đang dần lùi vào quên lãng.

Trong mấy ngày cuối cùng, tôi nhận thấy rõ cô ta đang mất đi tầm ảnh hưởng. Đó là lý do cô ta ngày một cố gắng xuất hiện khắp nơi, trưng mặt ra đủ chỗ. Nhưng chẳng quan trọng. Cô ta có nổi lên như Jachoo thứ hai hay trở thành một cái xác trên mạng xã hội như Sayne Wang cũng mặc. Điều quan trọng duy nhất là Yixuan thích cô ta. Tất cả là vì con bé. Yixuan cực kỳ trung thành và luôn theo dõi cô ta, chắc còn ngưỡng mộ cô ta theo cách tôi hy vọng nó ngưỡng mộ mình.

Meixiu cứ lướt trên trang chủ của mình, theo dõi những gì những người ảnh hưởng khác đăng. Cô ta đã một hình thành được một sự cân bằng tinh tế, đại diện cho một lối sống và một thương hiệu nhất định, thể hiện một sự độc đáo táo bạo trong khi không đi lệch quá xa bình thường. Ít nhất đó là những gì cô ta thừa nhận trong lúc giảng giả.

Trong mấy ngày cuối cùng mày mò công nghệ của cô ta, tôi phát hiện ra rằng cô ta sử dụng hệ thống lòng lớp Mikst 24-K. Tôi đã đọc hết mọi thứ về các thông số kỹ thuật của nó mà tôi tìm được. Như vậy tức là tất cả những gì tôi cần làm là ăn cắp dấu ấn một ký ức để mở khóa tài khoản của cô ta.

Tôi sẽ cần ký ức ấy, cùng với các dấu tích diện mạo của cô ta, một hình bóng về cô ta, sau đó thì tôi sẽ có thể chiếm lấy danh tính cô ta và gắn nó lên người. Từ đó, tôi sẽ có thể truy cập hộp nhân bản của cô ta và chuyển nó đến hộp mã hóa của chúng tôi – hộp tôi dùng chung với Yixuan, và làm vậy ít nhất sẽ giúp chúng tôi có được ít hàng để trang trải nợ bệnh viện. Chủ yếu làm thế là để Yixuan có thể lấy được mấy

món đồ lẳng nhăng mà nó thích: vòng tay và dao chuốt đỉnh ngọc hay gì đó.

Tôi chỉ muốn thấy mặt nó sáng bừng lên, hạnh phúc. Tôi muốn trở thành người hùng trong tim nó, muốn xóa bỏ dấu tích điện tử của những kẻ giả dối đã chiếm trọn cuộc đời nó. Nếu tôi có thể trở thành Meixiu, dù chỉ trong thoáng chốc, nó sẽ ngưỡng mộ tôi. Và khoác lên mình một bộ cánh thôi là chưa đủ. Vì là một người rất hay lên mạng xã hội, thậm chí còn am hiểu nó hơn tôi, Yixuan sẽ nhận ra sự khác biệt ngay tức thì. Tôi sẽ phải ghép sự tồn tại của Meixiu vào trong cơ thể mình.

Và tôi cần tìm ký ức kia.

~

Trong suốt cả tuần, Meixiu ghé thăm các bảo tàng, sau đó dành thời gian dạo quanh các địa danh nổi tiếng, cố gắng tạo dựng một vẻ lẳng mạn cho thương hiệu của mình. Cô ta đã kể cho tôi nghe hết về chuyện ấy. Vì là học trò của cô ta, tôi thỉnh thoảng có theo đuôi cô ta, tự chụp ảnh mình trên nền cầu bắc qua kênh đào, các ngôi chùa lớn, và những quảng trường lát đá cẩm thạch. Tôi giờ đã có vài trăm người theo dõi.

“Không đến nổi nào,” cô ta nói. “Mày phải sửa lại biểu cảm. Ngay cả lớp lông chuyển động cũng sẽ không thể sửa được cặp mắt vô hồn của mày.”

Meixiu bắt tôi lọc các món quà tặng của mình, thậm chí còn để tôi giữ lại vài món. Đây chuyên và thất lưng, bột đánh răng và son làm sáng môi. Tôi phải chấp nhận chúng để khiến cho mình trông như thể thực sự hứng thú.

Tôi thử đủ kiểu mỉm cười và nháy mắt, tập một bài tập mà cô ta gọi là nâng gò má. Cô ta cho tôi một máy mát xa để ép phẳng những thứ mà cô ta gọi là chỗ lồi lõm bên dưới da của tôi. Cô ta cũng tặng tôi một món có tên “Allure Cure,” và chúng tôi ngồi bên nhau, lăn mấy viên bi tí hon kia trên các lỗ chân lông của chúng tôi, hình thành thứ mà cô ta gọi là “vẻ đẹp thu hút,” để cho vẻ đẹp ấy toát lên từ làn da của chúng tôi.

Ngày nào chúng tôi cũng nói chuyện, nhưng tôi không thể dụ cho cô ta nói về quá khứ của mình. Chẳng đả động gì đến cuộc sống của cô ta bên ngoài các thương hiệu và những khái niệm hào nhoáng. Cô ta chỉ nói về triết lý marketing và cách trở thành người nổi tiếng của mình. Đôi khi cô ta đùa về Jacoby và những con rô-bốt khác trong quá khứ, nhưng chẳng có thứ gì đủ khả năng kích hoạt vòng xoắn ký ức trong hệ thống an ninh cả.

Lướt qua các feed cũng vô dụng. Những hình ảnh thoảng qua ít ỏi về cuộc đời không liên quan đến kinh doanh và những thứ bóng bẩy – tản bộ trên bãi biển, các buổi hòa nhạc, cho chim ăn trong công viên- chẳng mang lại cho tôi thứ gì nhiều nhận hết. Sao mà cái cô này lại có thể toát ra vẻ chân thực với những món nông cạn thế này nhỉ? Càng ở lâu

với cô ta, tôi càng thấy rõ. Hiển nhiên quá mà. Chẳng có chất thật nào ở cả đây, nhưng mọi người cứ bầu lấy cô ta như thể cô ta là thật. Như thể cô ta còn sống, lôi cuốn, và tràn đầy cảm hứng và sức sống.

Tôi bắt đầu thực hiện các lễ nghi theo kiểu vô thức. Thói quen hàng ngày: kiểm tra hình phản chiếu của mình trong chiếc gương chuyển đổi của Jacoby, đắp lên người các lớp phấn nền kỹ thuật số với các mức trong đục khác nhau và bôi trang điểm vào. Liên tục thay đổi áo quần và thỉnh thoảng quét lại người để chỉnh kích thước quần áo. Kéo giãn và nhéo da để làm sắc da của tôi sáng hơn, giúp lông lóp được hiệu quả hơn. Tản bộ qua những khung cảnh đẹp như tranh vẽ để khiến cho nhan sắc của tôi trở nên nổi bật hơn.

Nếu Meixiu sở hữu vẻ đẹp sống sò, duyên dáng, và tràn đầy đam mê, tôi đóng vai nhân vật lạnh lùng, thanh nhã và vô tư vô nghĩ. Cô ta nói cặp mắt vô hồn của tôi là chương ngại lớn nhất. Cô ta không thể khiến tôi trở nên quyến rũ nếu tôi không có nét biểu cảm tự nhiên. Tôi bảo với cô ta rằng tôi tin mọi thứ đều có thể được lông lóp, giống như đồ gốm được tráng men vậy. Nhưng cô ta nói tôi trông xoàng xĩnh như một chiếc nồi đất kiểu cổ, và các lớp lông chỉ có thể nguy trang chứ không thay đổi toàn bộ được.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy mình đang trải qua một sự chuyển biến nội tại - và tôi không chắc liệu đó có phải là lý do lúc nào tôi cũng bật hình chiếu của mình, bị chính ảnh tự

sống của bản thân thu hút như thể chúng là những bóng ma của cuộc đời tôi, chống đỡ cho tôi không.

Trong mấy tuần ấy, tôi ngày một ít ghé thăm Yixuan, cho đến một ngày nọ, một thông báo hiện lên. Thông báo này đã được tôi lập từ khi mới theo học Meixiu.

Tôi lần theo khu rừng điện tử lắt léo để mò đến cái ID kia. Thông báo ấy không nói dối. Đó chính là Yixuan. Nó đã trở thành người theo dõi của tôi.

~

Tôi không nghĩ nó nhận ra người ấy là tôi. Tôi đã xóa mấy bức ảnh “trước” gốc mà mình đăng từ mấy tháng trước, đảm bảo không chứa lại bất cứ dấu tích nào của cái quá khứ xấu xí ấy trên hồ sơ truefeed của mình.

Tôi đứng thẳng người, cầm ngẩng lên. Mặt tôi không chút khuyết điểm và liên tục được phủ các lớp lông kỹ thuật số. Chúng tôi mua công nghệ lông lớp mới để cải thiện lưới nền, sắc nét hóa vẻ lấp lánh của hàm răng đều tăm tắp và cân bằng lại những vết nhòe của phấn má, để cho sự của nó đồng đều của nó có thể lướt qua gò má tôi một cách nhẹ nhàng như hạc lượn. Phần đuôi của chiếc váy ngắn lệch đặc trưng của tôi phất phơ đằng sau, thể hiện sự *đế thương* và *tuyệt vời*, trong lúc tôi bước cạnh Meixiu. Chúng tôi thường xuyên đăng hình chiếc cùng nhau. Bàn tay cô ta nắm lấy tay tôi, nụ cười của cô ta cũng tươi chẳng kém gì tôi. Môi cô

ta nhếch lên đầy bí hiểm, còn miệng tôi thì hơi hé mở với vẻ tinh nghịch, để hở lưỡi và răng, khơi gợi sự *vui tươi và táo bạo*.

~

Tôi chưa quên về Yixuan đâu. Xét cho cùng, tôi làm tất cả mọi thứ là vì nó mà.

Chỉ có điều tôi mãi mê với các thông số thương hiệu, thuật toán quần áo số, tính số lượng người theo dõi. Tôi bị cuốn trôi đi bởi các thương hiệu mặc trên người, che giấu cái bản chất hèn mọn bên trong của tôi với hàng bao lớp lòng, tạo dựng lên một câu chuyện mà tôi không thể theo kịp.

Và một ngày nọ, bên trong hộp nhân bản của Meixiu, tôi nhận được một cánh tay. Một cánh tay trông giống y hệt như tay của Yixuan. Những móng tay hình trăng bán nguyệt sáng lấp lánh, đúng kiểu của nó.

Tất nhiên nó làm từ bột xốp. Không thứ gì khác có thể truyền qua được. Nhưng nó vẫn làm tôi thấy rờn rợn. Nó giả tạo chẳng khác nào làn son môi bóng lánh dính lên lớp vải khi tôi hôn nó.

Tôi không biết tại sao mình lại làm vậy. Hoặc có khi tôi biết đấy.

Nó gọi cho tôi nhớ đến nhà, hay một hình ảnh mơ hồ của nó.

~

Đã một năm trôi qua kể từ lần cuối cùng tôi ghé thăm Yixuan.

Không phải là tôi không muốn đi. Chỉ có điều là tôi không thể để ai nhìn thấy mình tại nhà tế bần. Người ta sẽ coi tôi như đã chết. Mức xếp hạn của tôi sẽ tuột dốc, người theo dõi của tôi sẽ bỏ đi. Với cả nó cũng đâu có cần tôi, nó chỉ cần hình ảnh duyên dáng lý tưởng - một hình chiếu để tìm đến.

Tôi có gửi cho Yixuan các thông điệp hình chiếu, bỏ hết các lớp lông và thường rất ngắn ngủi. Tôi có cảm giác cái sinh vật không có lớp lông này không còn là mình nữa. Ngược lại, tôi cảm thấy nó như một phiên bản trình diễn của tôi, một sự biến thái, như thể tôi đã lột bỏ da mình và ruột gan tôi đang lộ ra ngoài.

Chúng ta phải nhận thêm và vứt bỏ bao nhiêu thứ cho đến khi trở về với hình dạng thật của mình? Sự thật ẩn bên dưới sự thật là gì? Chúng là những thứ phủ lên hay lọc bỏ đi? Tôi chịu, chỉ biết rằng nó không thực sự quan trọng.

Tôi từng thử thuyết phục Meixiu đi cùng với mình, nhưng cô ta dứt khoát không chịu leo hánh đến gần nơi ấy.

Cô ta không hiểu sự ham thích quái dị của tôi với cái nơi bệnh tật ấy.

“Đây có phải là xu hướng gì mới không?” cô ta hỏi. “Chị không nghĩ sẽ có hiệu quả đâu. Mượn sự kinh khủng đã lỗi một từ mấy thập kỷ trước rồi và chẳng bao giờ thời thượng trở lại. Có một vài người lẽ tẻ chơi kiểu ấy, nhưng chắc chắn nó sẽ giết chết hình ảnh dễ thương của mày. Và vẻ huyền bí của chị không thể chịu nổi một cú ra đòn như thế. Mày biết chị bắt đầu trông già rồi mà.”

“Làm việc từ thiện,” tôi nói. “Thiện chí vẫn bán được hàng mà.” Nhưng, cô ta biết rõ như tôi đó chỉ là một lời cầu xin thảm hại. Tất nhiên cô ta nói đúng. Mùi tử khí có thể giết chết thương hiệu. Có khi thế này lại tốt hơn. Tôi không muốn cô ta nghi ngờ gì về quá khứ của tôi, ngay cả khi tôi muốn bầu vú lấy một sự hỗ trợ tinh thần.

Cuộc trò chuyện ấy không được ghi lại trong những hình chiếu tự sướng được chọn cẩn thận để đăng trên feed của chúng tôi. Những cuộc nói chuyện kiểu ấy chỉ được thốt ra giữa những lúc nghỉ, giấu biệt đi, không hợp cho người khác biết.

Tôi chuẩn bị cho chuyến đi. Cảm giác như thể một hành trình vào miền xa lạ. Không phải những khung cảnh bạt ngàn và những bức tượng khổng lồ được đánh bóng hoàn hảo, mà là một trại tế bần. Tôi thử một lớp lòng mới phù hợp với bản chất dễ thương của mình, đồng thời cũng

che đi một số đặc điểm nổi trội của tôi. Nó giảm bớt hiệu ứng của cặp má hồng táo bạo của tôi, làm mờ đi vẻ sáng bóng của răng tôi. Tuy nhiên, tôi vẫn bật hẳn lên trong cái nơi ẩm đạm ấy, bên trong phòng chờ, lẩn quẩn quanh những người đã đứng trước cửa tử.

May mắn thay, đội ngũ nhân viên biết tôi không đời nào có thể ở lâu bên trong một căn phòng như thế. Họ bảo tôi sẽ sớm có người ra đưa tôi vào trong phòng nó.

Tôi lo lắng. Tôi biết nó được sống thoải mái. Tôi đã bắt Jacoby đảm bảo điều đó. Jacoby không hề biết mấy món đồ ấy được truyền đi đâu. Meixiu không sở hữu bản năng hacker để lập trình nó theo dấu các món ấy chút nào. Chỉ thị được tái định tuyến và tái mã hóa theo rất nhiều kiểu, một mê cung phức tạp, lừa lọc mọi góc ngách.

Nhưng tôi đã viết những chỉ thị rất cẩn thận. Dần dần những thứ ấy sẽ đến được trại tế bần. Dần dần, chúng sẽ đến được với nó. Nó sẽ có đồ và ga sạch. Có y tá thuê tuyến để chăm sóc nó.

Họ gọi tôi vào. Họ bước vào trong đôi giày thể thao, tôi thì điệu đà đi vào trong đôi giày Viggo Lee bạc. Họ rời đi ngay khi đã dẫn tôi vào phòng. Có nhiều phòng lắm, nhiều bệnh nhân. Họ rất bận.

Tôi đặt tay lên trên cửa. Nó đã cũ sần. Tôi đẩy nó mở ra.

Khi nhìn thấy tôi, nó trông như thể vừa mới nhìn thấy một vị chúa.

Tôi bước vào, đứng cạnh chiếc ghế đặt cạnh nó. Khi ấy, số lượng người theo dõi của tôi đã vượt Meixiu. Được trao giải “Người ảnh hưởng Tối thượng” tại một trong những giải Người ảnh hưởng trên Mạng xã hội lớn. Chúng tôi thường xuyên làm việc cùng nhau, thế nên Meixiu không có vấn đề gì với thành tích của tôi, nhưng tôi nhớ the ngày chuyện ấy xảy ra. Ngày tôi vượt mặt cô ta. Meixiu che cặp mắt nhòe lệ, sưng húp của mình bằng cách lồng thêm lớp quanh nửa trên mặt mình. Tôi biết. Tôi vốn luôn nhạy hơn cô ta. Chúng tôi không bao giờ đã động đến chuyện đó.

Tôi thấy chồng hàng ở dưới chân giường bệnh. Những thứ tôi chuyển cho nó. Tôi nhìn con bé trên giường trước mặt tôi, giờ đã gần thành một người phụ nữ. Mắt nó mở lớn, đầy vẻ khâm phục.

Yixuan.

Tim tôi hơi thót lại. Nhưng không đủ mạnh.

Tất cả những gì tôi thấy là một thứ tầm thường và nhỏ bé. Vô giá trị. Một con số trên danh sách người theo dõi của tôi. Một người yêu bản chất thật của tôi. Tuyệt vời, xuất sắc, thú vị, và hấp dẫn.

Tôi thuyết phục bản thân là mình không quan tâm. Tôi nhìn vào cặp môi lờ đờ và tái nhợt của nó, lộ rõ qua lớp lông che tàn nhang đơn. Cặp mắt bồn chồn của nó chớp chớp, đầy nhiệt tình và ngây thơ, ngay cả khi đã nằm liệt giường. Da nó vàng vọt như bột nhào. Tôi biết nó bị bệnh. Có một phần trong thâm tâm tôi cảm thấy ghê tởm, một phần thấy phát bệnh với nó và bản thân mình. Một phần biết đáng nhẽ ra tôi phải quan tâm, cảm thấy mình đã quan tâm, nhưng không có hứng muốn làm gì khác. Tôi chỉ đứng đực ra đó.

Tôi mỉm cười, hạ môi dưới xuống để phô ra hàm răng hoàn hảo và nói một trong những câu đặc trưng của mình.

“Mọi chuyện phiêu lưu đều đến từ bên trong. Cùng chia sẻ chúng nào.”

Khi ấy, một khối nặng rơi ụp lên người tôi. Cứ như thể một thứ gì từ trên trời rơi xuống và đập trúng đầu tôi. Nó không phải thứ gì tồn tại thật. Có khi chỉ là một trục trặc kỹ thuật, một lỗi lớp lông gây ảnh hưởng đến nhận thức của tôi, làm hỏng thuật toán che phủ hoàn toàn của tôi.

Tôi cảm thấy mình bị lột trần, như thể thứ gì nặng nề vừa cắm vào trong tim tôi.

Tôi chạm vào bàn tay nó, cảm nhận hơi ấm của nó. Tôi ngoắc ngón tay mình vào với ngón tay của nó và một áp lực ngó ngoáy xuất hiện từ bên trong. Nó như một xúc cảm phi

thường, một dòng điện chạy dọc tay tôi, một ký ức từ rất lâu trôi dạt.

Hồi chị còn nhỏ, chị bế em trên tay.

Chúng ta đi bơi, đại dương rửa trôi hết cát khỏi da chúng ta, dính lên người do hồi nãy nghịch lâu dài cát, một trò chơi cần không thứ gì ngoài hộp nhựa. Mẹ đang nói chuyện với một người đi biển khác. Em và chị nhào xuống làn nước. Lạnh toát, sắc khoái. Làn nước trong suốt và chúng ta tóe nước đầy vô tư. Con sóng vỗ lên bờ, nhẹ nhàng trôi lên thụp xuống. Nhưng, trong lúc em còn đang mải liên thoắt miêu tả tòa lâu đài cát mình định xây lúc chúng ta quay trở lên bờ, sóng tự nhiên dâng cao và một con sóng đập ào qua, làm chúng ta lệch nhịp bơi thư thả của mình. Chị cuống cuống tìm em, thấy một hình hài bên dưới làn nước, méo mó và sặc sỡ sắc màu, một tấm quần áo và da phồng phồng, và thò tay vào đó.

Chị kéo em lên và đưa em vào bờ, bế em trong tay, nhỏ nước tong tong, ướt sũng, trong khi mẹ đứng há hốc mồm và rồi bật khóc. Em không sao hết, và em tiếp tục đi xây mấy lâu đài cát của mình...

Nhưng ký ức ấy lưu lại trong tôi.

Tôi buông bàn tay ấy ra, để cho nó rơi xuống. Tôi bỏ hết chỗ hàng và hình hài bệnh tật ấy ở lại trên giường.

Tôi lao ra khỏi trại tế bần kia, đuôi váy bay phần phật, cảm thấy mình trần trụi, bị đeo bám, một sự nặng nề phát ngấy up lên mình, khiến cho bước chân mang giày Viggo Lee vốn vẫn nhẹ nhàng của tôi đập xuống nghe nặng nề khác thường.

Ký ức ấy cứ thỉnh thoảng lại tái xuất hiện. Nước khắp xung quanh chúng ta, rửa trôi cát, rửa trôi bụi bẩn giữa những ngón tay của chúng ta. Làn nước muối trong lành rửa trôi đi mọi thứ, kéo chị về phía em. Giữ cho em được an toàn.

~

Nhiều năm sau, lúc tôi không còn đăng hình chiếu cùng với Meixiu nữa, có kẻ dùng chính ký ức ấy để hack hệ thống của tôi.

Tôi tận dụng mọi tài năng hack của mình, truy lùng mọi góc ngách, mọi tuyến đường loằng ngoằng, nhưng không thành công.

Tôi chẳng bao giờ biết kẻ đó là ai.

Tôi chỉ biết ngồi đu đưa người giữa mớ hàng của mình, tự hỏi mình nên đốt gì và giữ gì. Tôi nhớ mình nắm lấy một cánh tay bợt xộp, trông thật ghê rợn và rẻ tiền, khao khát được chạm đến chiếc vương miện xã hội của tôi, những tiếng

tích tắc của cuộc đời mà tôi không đời nào còn quay lại lấy được nữa.

Tôi hôn cái tay và nhìn lớp son môi hồng lấp lánh của mình biến khỏi bề mặt trơn nhẵn, lạnh lẽo của nó. Những tiếng tích tắc vẫn cứ như thế, không bao giờ biến đi, không bao giờ nhanh hơn, không bao giờ chậm lại, cùng một giai điệu, hết sức đều nhau, ngoan cố. ■

Truyện gốc đăng trên Clarkesworld Magazine.

D.A. Xiaolin Spires

D.A. Xiaolin Spires như một người nhảy vào cổng không gian và tái xuất hiện tại những nơi như Hawai'i, NY, nhiều nơi tại Châu Á, và luôn kéo chiếc bàn phím đi cùng. Các tác phẩm của cô đã xuất hiện trong những tạp chí danh giá như *Clarkesworld*, *Analog*, *Strange Horizons*, *Nature*, *Terraform*, *Fireside*, *Galaxy's Edge*, ...

TRÊN NỀN CÁT CỨNG

Holly Schofield
(Long Nguyễn dịch)

KELLY, ĐIỀU PHỐI VIÊN, CHUYỂN CUỘC GỌI sang cho tôi, nhưng Nick cũng nhận được nó, thế nên xe tôi đến bãi đỗ của bãi biển sau hán vài giây. Chúng tôi không hay làm việc cùng nhau, nhưng tôi đã nhìn ra bản chất của hán từ lâu rồi. Hán không phải người tử tế - người tử tế hiếm lắm - nhưng ít nhất hán cũng cô giả vờ coi tôi như người cùng đội.

Tất nhiên là trừ khi dính dáng đến tiền. Với mức giá năm trăm đô một cặp, trò săn ngón chân này có thể mang lại một khoản thu nhập phụ béo bở cho giới cảnh sát chúng tôi. Lúc tôi đóng xong cửa xe thì hán đã phi thẳng xuống bờ cát rồi, trượt chân trên lớp vỏ sò vụn lỏng lẻo. “Cẩn thận đấy, Allie,” hán gọi với ra sau, giọng nghe vừa khoái trá vừa mang vẻ quan tâm lịch lãm.

“Alaa,” tôi mệt mỏi sửa lại theo bản năng. Nếu mà muốn thì hẳn đã phát âm chuẩn ngay từ đầu rồi. Nhưng nếu hẳn thực sự để tâm đến chuyện như vậy thì tôi đã chẳng việc gì phải học tốc chạy trên cỏ đằng sau hẳn, một tay cầm xẻng.

Mặt trời chật vật chiếu qua những đám mây nhàn nhèo màu đồng, và mùa đông hầy còn vương trên lớp bột lạnh lẽo của làn sóng. Kelly đã miêu tả khá rõ nơi rađa theo dõi định vị được, và chẳng khó gì nhìn thấy sắc xanh xỉn của con tàu vũ trụ vỡ nát, to ngang một chiếc tủ lạnh quán rượu, tít dưới bãi biển xám ngoét, gần một cụm đá bám đầy rong biển.

Tôi bắt đầu tăng tốc khi đã ra đến phần cát cứng. Hết chân này sang chân kia, thay phiên nhau đưa lên phía trước, trên đường bờ biển Bắc Washington như trải dài bất tận này. Trốn chạy khỏi Syria, lén trốn vào Mỹ, trở thành một công dân nhập tịch, đủ điều kiện phục vụ trong lực lượng, cuộc chạy đua của riêng tôi sao cứ như chẳng bao giờ kết thúc.

Và rồi đám dân Veldar đến.

Và cứ đến. Đến mãi.

Liệu tôi có bao giờ *dừng lại* được không?

Nick thở dốc, nghe thật yếu ớt và the thé trên nền biển Thái Bình Dương ồn ã. Hẳn đã đến nơi rơi tàu và đang chúi người thở hồng hộc, tay chống trên gối. Tôi thậm chí còn chưa đi được nửa đường. Tôi chậm lại, bên gối yếu của tôi

bắt đầu nhúc, và bước song song với vệt nhờn lạ thường đánh dấu mức nước cao. Giờ thì không cần phải vội nữa. Tôi thua rồi. Và con Veldar kia cũng thế.

Với cặp má cháy nắng càng thêm phần ửng đỏ vì men chiến thắng, Nick đợi cho đến khi tôi đã lại gần rồi mới chỉ ra đằng sau tảng đá lớn nhất. “Hà! Cuối cùng cũng bắt được một con.”

Con người ngoài hành tinh run rẩy ngồi trong bóng tảng đá, hơi to hơn hầu hết các con khác, các tua mặt của nó nằm oặt bên dưới nắp tai. Con người ngoài hành tinh này trong suốt, để lộ ra cả phần xương xám mảnh mai, trông cứ như một con sứa lớn vừa nuốt phải một bộ xương Halloween thu nhỏ.

Tôi tránh không nhìn vào trong mắt nó và thọc xẻng dựng đứng vào lớp cát bắn thủ. “Anh thắng rồi, Nick.” Tôi đưa bên chân yếu sút một phát, khiến cho một khối tảo bẹ bay vọt vào trong làn nước. Tôi tự nhủ rằng không phải chịu trách nhiệm cho sinh mạng của con Veldar này kẻ cũng nhẹ nhõm. Ừ, nhẹ nhõm thật đấy.

Con người ngoài hành tinh giơ một cánh tay mảnh khảnh như gậy về phía chúng tôi và lại buông rơi nó. Có phải nó biết Nick sắp sửa làm gì không?

Nick đi vòng quanh cụm đá thêm một lần nữa, cẩn thận đúng kiểu cảnh sát. “Ừ, chỉ có một con thôi,” hấn báo

và phủ bụi gấu quần. Một cảnh sát điển hình, mặc dù chỉ chu hơn hầu hết những người khác một chút. Áo của hắn vẫn được nhét gọn ghẽ trong quần, bất chấp màn chạy vừa rồi, và mùi gỗ đàn hương giả trên người hắn cho thấy hắn dùng chất khử mùi rất mạnh.

Hùm. Có khi tôi sẽ xử lý được.

“Chúc vui vẻ nhé,” tôi nói. “Lần chót tôi bán một chuột sứa lớn cỡ này, ruột gan nó làm ố hết đồng phục của tôi. Ngay cả giặt khô cũng không làm sạch được.” Tôi bước lùi lại, dáng điệu rất phô trương. “Tôi sẽ để anh lo liệu mọi sự.”

Hắn bòn chòn cười phá lên. “Này, năm trăm đô đủ trả cho nhiều lần giặt khô lắm. Và nhớ là chính thức thì cô là người thụ lý vụ này, thế nên cô phải lo chuyện giấy tờ. Cô không thể rời đi cho đến khi phác thảo xong nơi này. Đừng có tìm cách trốn.”

“Ôi, mẹ kiếp, ừ, mấy mẫu đơn phụ đấy. Lần trước tôi quên gửi một mẫu cho bên Cục Cá và Động vật Hoang dã, và đại úy dần tôi một trận ra trò.”

Hắn càu nhàu một câu với vẻ hơi thông cảm, ngón tay mân mê nắp bao súng nhưng không mở nó ra. Các vết trầy xước của con Veldar đã khiến cho nó bỏ lại đằng sau một vết chát nhờn vàng trong lúc lết từ tàu vũ trụ ra chỗ tảng đá.

Tôi khịt mũi, như thể mùi nó rất kinh, và lùi lại một bước nữa.

“Có lẽ tôi có một tấm bạt nhựa bên trong cốp.” Nick vuốt bộ ria mép nâu mỏng của mình.

Tôi thở ra một hơi dài thườn thượt, hy vọng mình không làm quá lố. “Hay thế này đi. Anh lấy mấy cái ngón, và sau đó tôi sẽ xử lý con chuột sữa. Và, tôi sẽ chôn nó. Nhưng chỉ với điều kiện anh xử lý hết tất cả chỗ giấy tờ khốn nạn kia giúp tôi.”

Đầu anh ta giật lên một phát. “Sao cơ, chặt ngón trong lúc nó vẫn còn sống à? Có vẻ hơi tàn nhẫn.”

“Ca trực gần hết rồi. Anh sẽ có thể đến quán Sweeney vừa kịp Giờ Vàng. Và lũ chuột này cũng đâu có thể cảm nhận được đau đớn gì hơn một con gián hay gì đó đâu.” Tôi giữ cứng mặt, nhắc chiếc giày da đen của mình lên và sút vào một bên đầu gối của con Veldar, xoay xở đá vào phần bao khớp cứng trong suốt. Chắc hẳn nó đã nhìn thấy hai cú chộp mắt lia lịa của tôi, bởi vì nó lập tức xiu người xuống đất và rên rĩ như một con ma. Tôi nhún vai. “Và tôi không vội gì đâu. Mặt trời lặn thì tôi mới đi lễ nhà thờ.”

Nick mỉm cười nhăn nhó. “Đồng ý!” Hắn rút con dao găm của mình ra và lần lượt tóm lấy hai bên gót chân của con Veldar, cắt bỏ hai ngón út hồng hồng như củ hành. Con Veldar vặn xoắn gương mặt nhiều nếp nhăn của mình lại và

chớp lia lia màng mắt, nhưng chỉ rên rỉ thêm đúng một lần nữa. Ruột gan của tôi quặn thắt lại và tôi thấy mặt đang trào ngược lên, nhưng tôi cố nín.

Nick nhét mấy ngón chân bóng loáng vào trong một cái túi nhỏ. “Lần sau nếu có con chuột sữa nào, chúng ta có thể thực hiện giao kèo này thêm phát nữa nếu cô muốn, Allie.”

“Tất nhiên.” Tôi bắt đầu hùng hục đào, xẻng của tôi hất bụi đất xám, rong biển, và mấy mẩu gỗ cháy bay tứ tung.

Hắn vội vàng nhảy lùi lại. “Được rồi, tôi đi đây.”

Tôi theo dõi hắn bỏ đi giữa từng lần xúc. Tôi sẽ phải căn phát súng thật cẩn thận.

Con Veldar nằm đó, gối co lên, cùi chỏ thò ra, ôm lấy cái bụng như quả bóng bôlinh của nó – trông chẳng khác gì mấy đứa trẻ bị suy dinh dưỡng tôi từng sống cùng trong các trại Thỏ Nhĩ Kỳ. Một chất keo đang dần khô bám lấy hai mẩu thịt cụt ở hai bên bàn chân hẹp của nó. Cặp mắt vàng mịt mịt nhìn chăm chăm vào nơi vô tận.

Vài phút trôi qua. Nick chắc đang ở gần bãi đỗ xe và ngoài tầm nhìn. Tôi rút súng lục. Con Veldar cẩn thận quan sát tôi.

Tôi nhắm thẳng vào đại dương và bóp cò.

Tiếng súng khiến cho con Veldar lùi sát lại tảng đá. Tôi chớp mắt với nó hai lần để trấn an. “Cố chịu nhé, anh bạn.”

Giao tiếp bằng chớp mắt sẽ không đủ phù hợp cho giai đoạn tiếp theo. Tôi rút quyển từ điển thành ngữ tiếng Anh - tiếng Veldar chợ đen của mình ra và lần giở nó. *Chiến tranh. Chạy. Trốn. Địch.* Con người chúng ta có thể không hiểu được nguyên do những chủng tộc người ngoài hành tinh khác xâm chiếm hành tinh quê nhà của người Veldar, hay làm thế nào mà người Veldar liên tục ăn cắp được tàu mẹ chứa hàng ngàn tàu vũ trụ như thế này, nhưng chúng ta – à thì, một vài người trong số chúng ta – thấu hiểu hệ quả của nó. Trong khu lều trại ở Thổ Nhĩ Kỳ, Baba cho tôi ngồi trên lòng mình và xoa bóp phần cơ chân đầy sẹo mảnh văng của tôi trong lúc ông chỉ vào các từ bên trong cuốn từ điển thành ngữ tiếng Ả Rập - tiếng Anh màu xanh nhỏ nhoi của mình. *Lính. Bị thương. Xuống cứu sinh.*

Ký ức đó là tất cả những gì tôi còn lưu giữ được về chuyến hành trình của bố tôi – ông mất vì trụ tim vào hôm thứ hai chúng tôi đến Mỹ. Tôi gạt bỏ ý nghĩ ấy đi khi cuối cùng cũng tìm thấy trang ghi những lời chào hỏi. Giờ thì để xem trong số cả chục thứ ngôn ngữ Veldar này, đâu mới là ngôn ngữ chuẩn.

“Tern ka?”

Mặt nó nhìn ba ngơ. Vậy là không phải Veldar III. Tôi thở dài. Vụ này có thể sẽ mất đến hàng tiếng liền và tôi

không thể nào dành ra từng ấy thời gian. Có khi tôi nên lôi thẳng nó vào xe, không cần đợi chấp thuận gì cả. Giống như mấy tay lính biên phòng đã tóm lấy tôi hồi bảy tuổi. Khốn kiếp! Tôi đã thêm mấy cọng tảo bẹ và miên một ngón tay dọc trang giấy. “Tennin bran?”

Một bên nắp tai giật giật.

Có thể câu đó nghe quen, nhưng không phải là tiếng mẹ đẻ của nó. Tôi giở qua một vài trang, ra phần thổ ngữ liên quan. “Vronah kro?”

Má của con Veldar nhăn lại theo hai hướng. “Hrran, vo narhh, hrran!” Các túi nội tạng mờ đục của nó rung lên vì phấn khích.

A, vậy ra là đây. Tôi thầm nhắc bản thân phải bảo Kelly đánh dấu con này là Veldar XII trong hệ thống cơ sở dữ liệu ngầm. “Hnnnah kravv voolah” tôi phát âm thật cẩn thận. *Đừng lo nữa.*

“Vrahhah?” nó khàn giọng hỏi. Tính đến nay, tôi đã thuộc lòng từ đó trong mấy ngôn ngữ. *An toàn?*

“Hrran,” tôi nói với vẻ tự tin hết mức có thể. *Vâng.* Nó cũng có thể được gọi là đúng. Kelly với tôi và một vài người khác rải rác khắp khu vực hạ cánh miền Tây Bắc rộng lớn của dân Veldar, cố gắng hết sức giúp chúng được an toàn hơn. Đôi khi, chúng tôi thành công.

Con Veldar thả lỏng người, dựa vào tảng đá, để cho các tua của mình xiu xuống vì nhẹ nhõm.

Mấy miếng băng tôi lôi ra từ áo lót giúp bảo vệ các vết thương rỉ dịch trên người con Veldar, nhưng chúng đứt khoát không chịu dính vào lớp cát lầy nhầy trên các ngón chân của nó. Cuối cùng, tôi bỏ cuộc và quấn bàn chân nó vào trong túi tang vật. “Đó. Đỡ chưa?” Tôi đã cắt quyền từ điển đi, thế nên chỉ có thể sử dụng tông giọng và hai phát chớp mắt nhanh để giao tiếp.

Nó duỗi ba ngón tay phồng ra, tạo thành một kim tự tháp. Đây cũng lại là một cử chỉ tôi đã học được trong mấy năm vừa qua.

“Không có gì,” tôi đáp. “Dân tị nạn chúng ta phải bám lấy nhau mà sống.” Tôi hơi mỉm cười, cảm thấy đây là lúc mình vui nhất cả ngày. Ê, *có khi* tiếp tục làm thế này cũng được đấy.

Sau khi xúc đất thêm vài phút, tôi đã tạo được một phần mộ trông cũng tạm ổn. Tối nay, tôi sẽ lái chiếc xe tải riêng có khoang chứa đặc biệt lên Everett và gửi Veldar lại ở một ngôi nhà an toàn. Từ đó, nó sẽ bắt đầu một hành trình khác nữa. “Có hai từ tiếng Anh mà cần nhớ.” Tôi chỉ xuống mạn dưới bờ biển. “Đường sắt ngầm.”

“Vrahah.”

“Ừ.” Một làn gió lạnh, ẩm ướt thổi đến và mây trời vần vũ đe dọa sẽ mưa. Chiếc xăng gấp được kẹp dưới một bên tay, và tôi lóng ngóng nhắc cục nợ của mình lên với tay còn lại, chống bên chân yếu của mình vào bên dưới tảng đá. Con Veldar phà hơi thở nồng nặc mùi mâm xôi bị cháy của mình vào trong cổ áo đồng phục của tôi và quần đôi tay âm ỉ, nhờn nhờn quanh cổ tôi. Lúc ra đến xe tôi sẽ phải thay áo, nhưng tôi có sẵn một chiếc áo mới rồi. Tôi đã quen rồi mà.

Tôi hơi gù xuống một chút để bảo vệ con Veldar khỏi cơn gió, hít vào một hơi thật sâu, và bắt đầu thực hiện chuyến cuộc bộ dài đằng đẵng ra bãi đỗ xe. ■

Truyện gốc đăng trên Writers Resist.

Holly Schofield

Holly Schofield là một tác giả SFF người Mỹ. Bà tận hưởng cuộc sống với vận tốc một giây trên giây, liên tục di chuyển giữa hai thế giới khác biệt đó là thành thị và thôn quê. Các truyện ngắn của bà đã từng được đăng tải trên Analog, Lightspeed, Escape Pod, và nhiều tạp chí danh giá khác trên thế giới.

NÓI TIẾP ĐI

Marie Vibbert
(Trà My dịch)

GERALD LẠI GẦN CHỖ SARAH, CON GÁI mình, bụng dạ quạu thất. Con bé bấy giờ đang ngồi trước máy tính, quay lưng lại với thế giới, chăm chú như một chú mèo rình chuột.

“Bé con à, bố có tin trọng đại này.”

Con bé ngậm một lọn tóc, mắt vẫn chăm chú nhìn màn hình. Anh dựa vào bàn, cố gắng lách người vào tầm mắt con bé hết mức có thể. “Sarah à? Bố được nhận rồi.”

“Đang truyền trực tiếp, bố ơi”, Sarah giận dữ nói, đồng thời rướn sát màn hình hơn.

Trên màn hình, nửa tá cửa sổ chữ đang hiển thị những cột số quen thuộc. Con bé hiện đang bị ám ảnh với thứ này: luồng dữ liệu thường nhật và báo cáo từ SETI, tức Search

for Extraterrestrial Intelligence - Dự án Tìm kiếm nền văn minh ngoài Trái đất. Con bé vốn giỏi toán, nhưng khi làm bài thi SAT, nó chỉ nói, “Bài toán nào cũng có kết quả,” rồi bỏ trống phiếu trả lời.

Gerald xoay ghế con bé về phía mình. Sarah chậm rãi quay sang, nhưng trông mắt vẫn hướng về phía màn hình, liếc nhìn qua khóe mắt. “Bố được nhận rồi, nên nhà mình sẽ chuyển qua Nhật”. Gerald cảm nhận được sức nặng của tất cả những điều anh cần nói, bức tường dữ kiện anh phải dần xây lên. “Bố biết là con không muốn, nhưng mọi thứ sẽ tuyệt vời lắm, con yêu à. Mình sẽ mang máy tính của con theo. Không cần phải thay đổi gì hết.”

Mặt Sarah đang dần rần đánh lại, báo hiệu sắp lên cơn đến nơi. Gerald bước lùi lại. “Đừng quên là bố thương con nhé. Nếu con muốn thì lát nữa mình bàn về việc này sau cũng được.”

Sarah kéo mấy ngọn tóc ra khỏi miệng, để mặc cho chúng dính vào môi dưới. “Bố đi ra đi.”

Khi được Gerald buông tha, Sarah quay ngoắt lại phía màn hình như một chiếc lò xo. Nó mở một cửa sổ lệnh mới lên và nhanh tay gõ hàng loạt chuỗi ký tự. Gerald lại lùi bước. Dù thời này có bao chương trình đồ họa để sử dụng, Sarah lại thích vẽ bằng các hàm. Gerald từng thấy điều đó thật tuyệt diệu, và là một dấu hiệu đáng kỳ vọng cho thấy con gái anh rất xuất sắc, rằng bộ gen của anh rồi sẽ làm được những thứ

anh chưa từng thực hiện nổi. Giờ thì nó chỉ khiến anh thấy ghê tởm - cảm giác hy vọng tan vỡ. Anh rời phòng. Thế giới số má đã nuốt chửng nó mất rồi.

Sarah thở phào vì được quay lại với công việc, nhưng buồn vì bố mình đã rời đi quá dễ dàng. Mọi người luôn rời bỏ nó. Bố sẽ không bao giờ bỏ nó, nó biết là như vậy, nếu như nó thuyết phục ông đừng đưa mình sang Nhật, thì nó sẽ trở nên hoàn toàn đơn độc.

Dù thế, con bé đang có việc phải làm, và nó đang ở trong căn phòng tù mù của mình, nơi nó biết chính xác mọi thứ nằm đâu.

Dữ liệu xuất hiện dưới dạng ba tần số khác nhau. Các nhà khoa học ở SETI quyết định ký hiệu những tín hiệu trên là 0, 1 và -1. Bộ ba Cân bằng. Sarah thích điều đó, nó giúp giảm hệ số nhớ khi làm phép nhân. Cứ bảy trăm byte là lại có chín số không. Những người dùng số liệu của SETI khác viết trên forum rằng đó là dấu hiệu nhận biết để phân biệt dữ liệu. Nếu đúng thế thật thì Sarah thấy làm thế chỉ tổ phí dữ liệu. Người ngoài hành tinh hẳn rất thông minh, như nó, chứ không khờ khạo, như mấy tay đăng bài trên forum. Dữ liệu hẳn đang lặp lại - kể cả sau khi đã tính kèm sự xuống cấp của tín hiệu.

Dữ liệu của SETI sẽ sớm được công bố. Con bé muốn giải mã hết tất cả trước khi việc đó diễn ra. Sự biến thiên của các con số có ý nghĩa. Tất cả các phép toán đều có ý nghĩa,

nhưng dữ liệu đã được lọc, chia thành các lớp bởi các kĩ sư có hảo ý ở SETI. Có thứ gì đó đang thiếu, và sự vắng mặt của nó để lại dấu vết rõ ràng. Con bé đổi chỗ các dòng ký hiệu cho đến khi chúng nối vào với nhau, trở thành bạn nhảy của nhau. Dữ liệu dần được xếp gọn gàng thành những hình sao năm cánh. Những người bạn nhảy với năm cánh tay. Hai tay nhô cao hơn chỗ còn lại.

Thông báo trực tiếp từ SETI cho biết đã có người giải được bài toán. Một đội ở Carnegie Mellon thông báo rằng đó có thể là một thước phim. Sarah giận dữ đẩy người lùi xa khỏi bàn phím.

~

Hôm sau Miranda, bạn gái của Gerald, đến ăn tối như thường lệ. Cô hôn lên má Gerald khi anh mở cửa căn hộ. Anh trông tã tưởi như mọi ngày. Anh bóp lấy tay cô. Cô ngửi thấy anh đang nấu món gì đậm hương tỏi.

“Thú vị thật đấy nhỉ?” cô vừa hỏi vừa đặt tú xách lên chiếc bàn nhỏ cạnh cửa. Cái bàn lung lay và cô nhẹ giữ nó im.

Gerald đóng cửa, “Đồ ăn anh nấu á?”

“Người ngoài hành tinh cơ!”

Gerald nheo mắt nhìn cô. “Người ngoài hành tinh? Đây là điều tốt à?”

“Tất nhiên rồi!” Miranda tựa vào kệ bếp, nơi thực chất chỉ là một góc của căn phòng chính, được ngăn ra bằng một quầy thấp. Có nồi gì đó sắp sôi trào. Cô chuyển nó sang bếp khác trên cái lò cổ màu vàng đồng. “Anh không nghĩ thế à?”

Gerald tắt bếp. “Ta đang nói về chuyện gì đây?”

“Bọn người ngoài hình tinh. Thước phim quay người ngoài hành tinh. Nhảy múa. Thú vị thật đấy chứ? Chúng giao tiếp bằng các điệu nhảy! Phòng tập của em đang cuồng lắm đấy.”

Anh vẫn giữ nguyên vẻ mặt trông như một ông giáo sư lơ đãng đáng yêu khi thử mỳ và mang chúng ra bồn cho ráo nước. “Hôm nay anh vừa phải báo tin cho Sarah”, anh nói.

“Về lần liên lạc đầu tiên với người ngoài Trái đất à? Nghe khó tin quá. Em cá là con bé cứ ôm dính lấy cái máy tính của nó thôi.”

Gerald nhìn Miranda với vẻ ba ngờ. Hơi nước bốc lên làm mờ kính của anh.

Miranda chậm rãi nói. “Bản tin của SETI ấy? Thước phim bọn người ngoài hình tinh nhảy múa ấy? Tầm giờ thì anh có thể xem chúng trên YouTube rồi. Ai cũng tám về nó. Làm sao mà anh lại bỏ lỡ nó nhỉ?”

“Họ nhận anh rồi”, Gerald nói. Anh tháo kính ra. “Người ngoài hành tinh ấy hả? Ý em là, kiểu, người ngoài hành tinh chính hiệu á?”

Miranda áp tay lên mặt anh. “Người ngoài hành tinh thật đó”, cô nói. “Và bọn chúng nhảy múa đấy!” Thế rồi cô hôn luôn anh một phát.

Gerald đỏ mặt. “Em có nghĩ là... người ta chắc sẽ cần vũ công giúp phiên dịch đấy nhỉ?”

Miranda thầm hy vọng, nhưng cô xua tay. “Họ sẽ đi gặp khối người khác trước khi tìm đến mấy cô dạy nhảy ở Cleveland.”

“Em tình nguyện đi. Anh cá em sẽ là người giỏi nhất.”

“Có thể.” Miranda bước ra khỏi gian bếp. “Nhưng mà Nhật Bản cơ đấy! Tốt cho anh quá! Cuối cùng anh cũng có cơ hội tận dụng những thứ mình đã được học!” Cô tự kéo lấy một chiếc ghế cạnh bàn ăn, và lúc quay sang thì thấy Gerald đang sụp người bên bồn rửa.

“Anh không biết làm gì với Sarah cả,” anh nói.

“Anh cần cơ hội này. Anh cần phải tận dụng những gì mình được dạy. Sarah có thể ở cùng em.”

“Em toàn nói chơi.”

“Có phải ở mãi đâu. Con bé mười tám tuổi rồi! Nó có thể học múa. Điều đó sẽ khiến con bé phải tập trung, tạo cho nó nền tảng thể lực và trông đỡ vụng về hơn.”

“Nhảy sẽ không giúp nó hết tự kỷ đâu,” Gerald giận dữ đáp. Mắt anh lướt về phía hành lang dẫn vào phòng ngủ của anh và Sarah. Anh hạ giọng lúc quay trở lại với việc chia mỳ ra ba đĩa. “Con bé không muốn đi. Con bé chưa sẵn sàng để sống tự lập. Nó còn chả gọi đầu nếu anh không nhắc.”

Gerry trông đầy tuyệt vọng. Hồi còn học đại học anh có thể đâu. Thời ấy anh còn đang hẹn hò với mẹ Sarah còn Miranda chỉ là một người bạn. Họ chỉ bắt đầu tình tứ với nhau khi đã làm bạn nhiều năm, lúc cả hai đã gần bốn mươi tuổi. Miranda thấy Gerald cứ kè cà ở ngã rẽ cuộc đời, trong khi mọi chuyện không ngừng trở nên khó nhằn và trôi qua một cách chóng mặt hơn. “Anh nghĩ là em muốn anh đi sao? Em quan tâm đến tương lai, đến tiềm năng của anh.” Cô dang tay ôm anh. “Em tin là anh sẽ quay trở lại.”

“Lẽ ra anh không nên xin việc,” anh nói. Anh lui ra khỏi vòng tay ôm ấp của cô và nhắc cái nồi trên bếp xuống. “Nếu không được nhận, anh sẽ không bị cảm dỗ.”

“Không liều lĩnh và làm những điều lớn lao thì sao còn gọi là đời? Thế anh định sống trong cái căn hộ quèn này đến hết đời à?”

Gerald để nồi sôi xuống. Anh nhìn cô, trông tổn thương thấy rõ. nhưng Miranda lắc đầu. “Đừng có nhìn em kiêu tội nghiệp thế.”

Một cách cửa mở ra rồi sập lại. Sarah bước vào phòng chính. Con bé không nhìn họ, nhưng cả hai đều trông theo khi nó bước đến và ngồi vào bàn ăn.

“Ta sẽ tìm ra cách giải quyết,” Miranda nói, đồng thời bóp vai Gerald.

Anh gạt đầu. “Thế là,” anh nói với vẻ vui tươi giả tạo, “người ngoài hành tinh, hả? Kinh đấy.”

Miranda để anh kéo ghế ngồi cạnh Sarah. Cô nghĩ về bố mình, người luôn mơ ước trở thành một vũ công, nhưng phải làm công ăn lương để nuôi gia đình như Gerald. “Bố cháu kể với cô là đã được nhận làm ở Nhật. Tuyệt vời nhỉ?”

“Cháu sẽ không đi cùng bố đâu,” Sarah nói. Nó nhìn vào miếng lát đĩa của mình. “Cháu có việc phải làm. Họ vẫn chưa hiểu bức thông điệp.”

Miranda đưa tay lên, không rõ mình có nên chạm vào Sarah hay không. Cuối cùng thì cô đặt tay lên tựa ghế của Sarah, “Bố cháu không mạnh mẽ như chúng ta đâu. Ông ấy cần chúng ta giúp. Ông ấy cần cháu.”

Sarah nhìn thẳng vào mặt Miranda. “Cháu không sẽ đi, và cháu không ngu đâu.”

“Cô không nói thế. Nhưng cháu vẫn có thể tiếp tục dự án máy tính của mình ở mọi nơi mà.”

Sarah đảo mắt, rồi chun mũi, sau đó gào lên. Gerald buông rơi chỗ mỳ ống vào bồn và vội chạy ra đứng giữa Sarah và Miranda. Sarah đập vào anh. Cú đó vốn định dành cho Miranda. Và rồi nó mất kiểm soát, cào cấu và cắn xé. Miranda từng chứng kiến việc này một lần, nhưng cô cứ nghĩ là khi lớn Sarah chẳng còn bị nữa. Cái kiểu Sarah không còn là chính mình nữa trông thật ghê rợn.

Gerald quỳ xuống, ghì tay con bé lại và ôm nó. “Suýt,” anh thì thầm. “Không sao đâu con. Bình tĩnh lại nào. Chúng ta không đánh nhau. Nhớ chứ? Không đánh nhau.”

Miranda lùi lại, không giúp được gì và bị cho ra rìa. Gerald đang bình tĩnh và tập trung. Anh đưa Sarah về phòng, về nơi nó cảm thấy an toàn, nơi đèn đóm tắt ngóm và cửa sổ phủ giấy thiếc. Anh quay lại để lấy bữa tối cho Sarah. Miranda ngồi lẻ loi bên bàn ăn và tự hỏi tại sao cô lại nghĩ rằng mình đủ sức thể chỗ Gerald cơ chứ.

~

Một con quái vật lông xám cười nhả nhở chào đón Gerald ở bàn làm việc của anh. Món quà xịn ấy được xướng

phim đang muốn thuê anh gửi tặng. Anh lọt vào mắt họ nhờ vào mấy việc không công anh làm cho một bộ phim độc lập tại địa phương. Phim là một câu chuyện tình robot thuộc dòng cyberpunk, thành công hơn kì vọng ban đầu, mặc dù đa phần cảnh chỉ được quay trong khoảng hai cuối tuần tại trung tâm thành phố Old Arcade. Họ chưa kiếm kịp giấy phép quay phim đúng hạn và có một đám rước đã đi lên qua đoạn cao trào của phim. Nhưng vẻ đẹp và sự ngẫu nhiên của nó lại như một phần thiết yếu của phim. Hoàn toàn do tình cờ. Anh đã dịch một bài thơ tiếng Nhật được dùng trong phần danh đề của bộ phim, viết thoại tiếng Nhật cho một nhân vật, và làm phụ đề tiếng Nhật, mặc dù chả ai yêu cầu.

Bây giờ một xưởng phim Nhật muốn thuê anh làm phần dịch thuật cho họ. Anh vẫn nhớ đây chính xác là công việc mơ ước của mình hồi còn là sinh viên năm nhất, lúc chọn chuyên ngành ngôn ngữ hiện đại, bất chấp lý trí can ngăn. Anh cảm thấy mình như đang ngồi trên một chiếc tàu lượn siêu tốc, dần dần leo lên đỉnh dốc đầu tiên, phía trước là niềm vui đón chờ, bỏ lại phía sau mọi sự mong ngóng.

Anh vẫn hơi giận Miranda vì đã nói về việc “tận dụng những thứ mình đã được học”, như thể việc anh dịch biên hiệu trong hàng tạp hoá cho người nhập cư là vô ích. Như thể những gì anh tự làm để một thân nuôi Sarah chẳng phải một công việc quan trọng.

Tiến độ công việc ở Công ty dịch vụ cho hội đồng Mỹ - Á đang chậm hơn bình thường. Sếp của Gerald và cô nhân

viên chuyển phát nán lại phía cửa sổ lớn trước công ty, sôi nổi tán chuyện về người ngoài hành tinh và tương lai. Trên bàn Gerald có một xấp tờ rơi và hướng dẫn sử dụng đang chờ anh dịch. Gerald cảm thấy tầm quan trọng của tin tức cá nhân mình như bị nhịp sống nhấm chìm, chẳng khác nào một chiếc xuồng nhỏ đặt bên du thuyền vậy.

Anh mở cửa sổ chat và nhắn cho Sarah. “Bố vừa nghĩ về con. Hy vọng ngày hôm nay của con trôi qua suôn sẻ. Bố về lúc năm giờ nhé. Bố.”

~

Miranda bước chân trần quanh xưởng múa. Cơ thể cô vẫn gượng và bòn chòn, mặc dù đã tập bài yoga buổi sáng. Cô ngồi bên máy tính và mở YouTube. Thước phim người ngoài hành tinh nhảy múa đang được chú ý. Knobby, một sinh vật có hình dạng như cây xương rồng, hét chạm vào gò cao lại gò thấp, xoay vòng trên một sàn nhà nhiều màu. Ban đầu cô thấy nó không giống như một điệu nhảy, và nhiều đồng nghiệp của cô nhảy dựng lên khi giới truyền thông gọi nó như vậy. Nhưng còn gọi nó là gì khác được đây? Một sinh vật chuyển động trong không gian, lặp đi lặp lại những động tác gần như tương tự. Cô tự hỏi những màu sắc đó có vô nghĩa không, như thể để làm phân tâm người ta. Có thể người ngoài hành tinh không nhìn được màu sắc. Cô cầm bút lên và bắt đầu ghi chép.

Nếu Sarah bị điệu nhảy NÀY cuốn hút, nếu như con bé có thể thấy những bước nhảy được sắp xếp rõ ràng dưới dạng những kí hiệu rực rỡ và sáng màu, con bé có thể sẽ bị chính việc nhảy múa cuốn hút.

~

Sarah đã gần tìm ra. Các phương trình mô tả hầu hết mọi chuyển động – chuyển động của toàn cơ thể nói chung, hướng chuyển động của các chi, nhưng có những phần bị khuất khỏi tầm nhìn, không thể đoán ra nổi. Con bé không muốn đoán. Việc đoán mò làm nó phát cáu. Như thế là không công bằng. Như thế thì không hoàn hảo.

Miranda bước vào phòng, nhưng Sarah lơ tịt, hy vọng sẽ làm cô bỏ đi. Miranda luôn có ý định trở thành bạn của nó, bởi cô muốn làm mẹ nó. Thật là phiền phức và vô lý. Sarah quá lớn để cần mẹ rồi.

Miranda kéo một chiếc ghế lại gần Sarah. “Cô có thể giúp cháu dịch điệu nhảy đó,” Miranda nói.

Sarah không tin, nhưng nó phải công nhận là Miranda đã rất tử tế khi bước vào và nói thẳng lý do mình đến đây thay vì mào đầu bằng những điều ngốc nghếch vô nghĩa về thời tiết và chào hỏi.

Sarah xoắn một lọn tóc quanh ngón tay, gỡ rối nó và nhét vào miệng, cảm nhận những sợi tóc trượt qua nhau,

đắm nước bọt và trở lên đàn hồi, tạo thành một loại chất liệu mới. Con bé thích những thứ co giãn như những con sò.

Miranda đặt chiếc máy tính bảng lên bàn. Trên đó vẽ những hình tròn và vuông. Sarah thôi ngậm tóc và nhìn vào đó.

Miranda đã đoán ra.

~

Khi Sarah cầm chiếc máy tính bảng lên, mắt liếc láo liên, Miranda có cảm tưởng con bé trông như một con mèo nhảy lên vò miếng cá ngon. Miranda bật cười. “Không có rút đầu,” cô nói. Cô ngồi nhìn một lát, tự hào vì những gì mình đã làm được, sau đó để Sarah ngồi một mình với nó.

Gerald đứng trong sảnh. “Em làm gì thế?” anh hỏi.

“Chuyện con gái với nhau ấy mà,” Miranda đáp. Cô hôn lên má Gerald, dù anh đang thận trọng nhìn cô. “Chuyện anh và em không phải kiểu chóng vánh. Điều đó có nghĩa là em muốn anh là một phần của đời em, và có anh trong đời cũng đồng nghĩa với Sarah trở thành một phần của đời em. Em muốn Sarah ở cùng em khi anh sang Nhật.”

~

Gerald nhìn qua Miranda, về phía phòng Sarah. Trên màn hình, những sinh vật dạng xương rồng xoay quanh

nhau. Anh cảm giác nó trông như một màn nhảy trong Eurovision vậy. Anh cần đi lấy quần áo đã giặt. Anh hỏi Miranda về ngày hôm ấy của cô và tiết mục mà học sinh của cô định biểu diễn vào cuối tháng. Cô không chùn bước. Cô theo anh đến chỗ giặt ủi rồi lại theo về căn hộ, đứng cạnh anh khi anh gấp quần áo trên ghế bành và theo anh vào hành lang để cho khăn tắm vào tủ.

“Hợp lý mà. Con bé không muốn đi. Thậm chí ta có thể cho nó đến chỗ em trước khi anh phải đi, cho anh một chút thời gian chuyển tiếp để đảm bảo mọi chuyện đều ổn.”

Gerald không thể cho cô biết rằng cô không hiểu; cô chưa từng làm phụ huynh. Bởi sự bao bọc của bậc làm cha mẹ không phải là thứ khiến anh từ chối đề xuất của cô. Đó là sự kiêu hãnh. Anh không muốn nợ Miranda nhiều đến vậy. “Nếu con bé đồng ý đi theo anh thì sao? Nếu con bé mãi không sẵn sàng sống tự lập thì sao? Em thì sao? Em sẽ đi theo bọn anh à? Bỏ lại mọi thứ em có ở đây à?”

“Có thể. Vũ công Mỹ có thể là của lạ ở Tokyo. Ngành múa sẽ bùng nổ, Gerry à. Bùng nổ rất mạnh. Cả thế giới đang được chứng kiến sức mạnh của múa. Họ sẽ càng ngày càng thềm nó hơn.”

“Cả nhà em đều ở đây. Em có những mối liên hệ ở đây. Anh không muốn ép em làm thế.”

Miranda bước vào phòng khách và ngồi xuống, tay đặt trên đùi, tỏ ý “mình cần nói chuyện” rất rõ.

“Anh sẽ đặt pizza cho bữa tối,” Gerald nói, “Hay em muốn ăn bánh mì Subways? Anh chưa gọi món gì đâu.”

“Anh đang sợ. Em biết mà.” Miranda đặt tay lên ngực. “Em cũng hoảng. Nhưng anh phải làm những điều khiến mình sợ hãi.”

Gerald ngó dọc hành lang, nhìn vào cửa phòng Sarah. Cửa đóng, và bên trong rất yên tĩnh. Nếu con bé cố kiếm việc, nếu con bé từng nhận làm một trong những công việc mà anh sắp xếp cho nó, có thể anh sẽ rời đi, nhưng con bé đã không làm vậy. “Xem anh sẽ nấu gì nào,” anh nói, và đi ra phía tủ lạnh.

Miranda đi theo anh. “Anh nấu bữa tối cho em bao nhiêu lần rồi nhỉ? Để em đáp lại gì đó cho anh chứ.”

Cửa phòng Sarah bật mở và con bé bước ra với mái tóc mỏng tang cùng cái vẽ bất cần và đôi tay vung vẩy như thường lệ. Nó tiến thẳng tới chỗ tủ lạnh trong gian bếp và lôi nước cam ra. Nó nghiền nước cam, và thế cũng tốt bởi lẽ nó ít khi ăn đủ chất, và Gerald tự nhủ rằng ít nhất nó cũng có thêm calo, mặc dù đôi khi anh gặp ác mộng là da con bé sẽ chuyển vàng.

Sarah quay lưng về phía tủ lạnh và uống nước.

Miranda nặn ra một nụ cười. “Bọn cô vừa nói về Nhật Bản. Bố cháu sẽ sang bên đó.”

“Cháu không ngạc,” Sarah đáp. Nó làm một ngum lớn nước cam trong bầu không khí im lặng đầy ngại ngùng, sau đó nói thêm, “Đó là lời kêu cứu.”

Miranda hỏi, “Cái gì cơ?”

Sarah quay đi, tránh nhìn vào mắt cô. “Bọn người ngoài hành tinh. Chúng nhảy thế để cầu cứu. Xin chúng ta đến cứu chúng. Nguyên do là gì thì chưa rõ, nhưng đó chắc chắn là một sự kiện mang tính diệt chủng.”

“Ồ,” Gerald kêu lên.

Miranda tóm lấy cái điều khiển và bật TV lên, chuyển kênh liên tục.

Sarah uống nốt chỗ nước cam. “Bọn chúng cách chúng ta bốn nghìn năm ánh sáng. Và điều đó đã xảy ra. Chúng chết hết rồi.”

Miranda cuối cùng cũng tìm được một kênh nói về bọn người ngoài hành tinh, nhưng có vẻ họ đang nói về giải phẫu học cùng một chuyên gia về xương rồng.

“Ta sao biết chắc được,” Gerald nói.

“Cảm ơn cô vì đã suy đoán nhé,” Sarah nói. “Cháu sẽ vào phòng đây.”

Miranda vẫn tiếp tục chuyển kênh. “Anh có nghĩ con bé đúng không?” Gerald không nói gì. Miranda nhìn anh. “Chúng ta nên gọi ai đó. Có thể là NASA. Gerry, họ sẽ muốn nói chuyện với con bé. Có thể họ sẽ nhận con bé vào làm.”

Gerald cảm thấy tê dại. Anh không sống trong thế giới của Miranda – cái thế giới mà người ta làm những điều táo bạo và thành công. Con gái anh không phải là Einstein thứ hai và chẳng có ai ở NASA muốn nói chuyện với nó cả. Anh sẽ không tới Tokyo. Bọn người ngoài hành tinh đã chết hết. Anh chuyển giỏ đựng quần áo xuống khỏi ghế và ngồi xuống bên cạnh Miranda.

Miranda tìm thấy một kênh đang phát điệu nhảy của người ngoài hành tinh. Anh chỉ nhìn thấy những hình hài nhòe nhoẹt và nghĩ về những người đã chết trước cả khi người khác có cơ hội làm quen.

Sarah quay lại phòng. “Mountain View.”

Anh ngẩng lên.

“Mountain View nhé bố. Bố bảo với MIT và Caltech là con sẽ làm việc ở Mountain View, không thì thôi.” Và con bé tung cái điện thoại đang rung về phía bố mình.

Anh loạng choạng đón lấy, và lúc nó ngừng rung mới tóm chắc được. “Mountain View à?” anh hỏi.

“Nơi đặt trụ sở SETI,” Miranda giải thích.

Gerald cảm thấy vòng tay ấm và dễ chịu của Miranda đang ôm lấy mình. Anh nhìn vào danh sách cuộc gọi gần đây trên điện thoại của Sarah, không thực sự hiểu ý nghĩa của những số máy lạ này. Miranda lấy chiếc điện thoại từ bàn tay tê dại của anh,

Miranda lướt qua đồng email đã nhận. “Con bé đã gửi những phát hiện của mình đi. Gerald... họ đang gọi lại cho nó. Bây giờ... đang mấy giờ ở California nhỉ?” Miranda tắt tiếng TV và lục tìm tập giấy ghi chú và bút trong đồng hồ lộn trên bàn cà phê.

Gerald nhìn Miranda rồi nhìn sang cửa phòng Sarah. Tầm nhìn của anh bị làn nước mắt boi nhòe. Anh nhìn thấy những hoạ tiết dần thành hình, như một bản dịch hoàn hảo. Con gái anh sẽ được đưa đến những miền xa lạ như một ánh đèn hiệu. Hoặc người bị đưa đi sẽ là anh. Hoặc cả hai bọn họ đều thế. Mọi con đường đều dẫn đến chia ly.

Trên TV, những sinh vật hình xương rồng đang nhảy điệu xoay, sống tiếp dưới dạng những con số một, không, và hai. ■

Truyện gốc đăng trên Apex Magazine.

Marie Vibbert

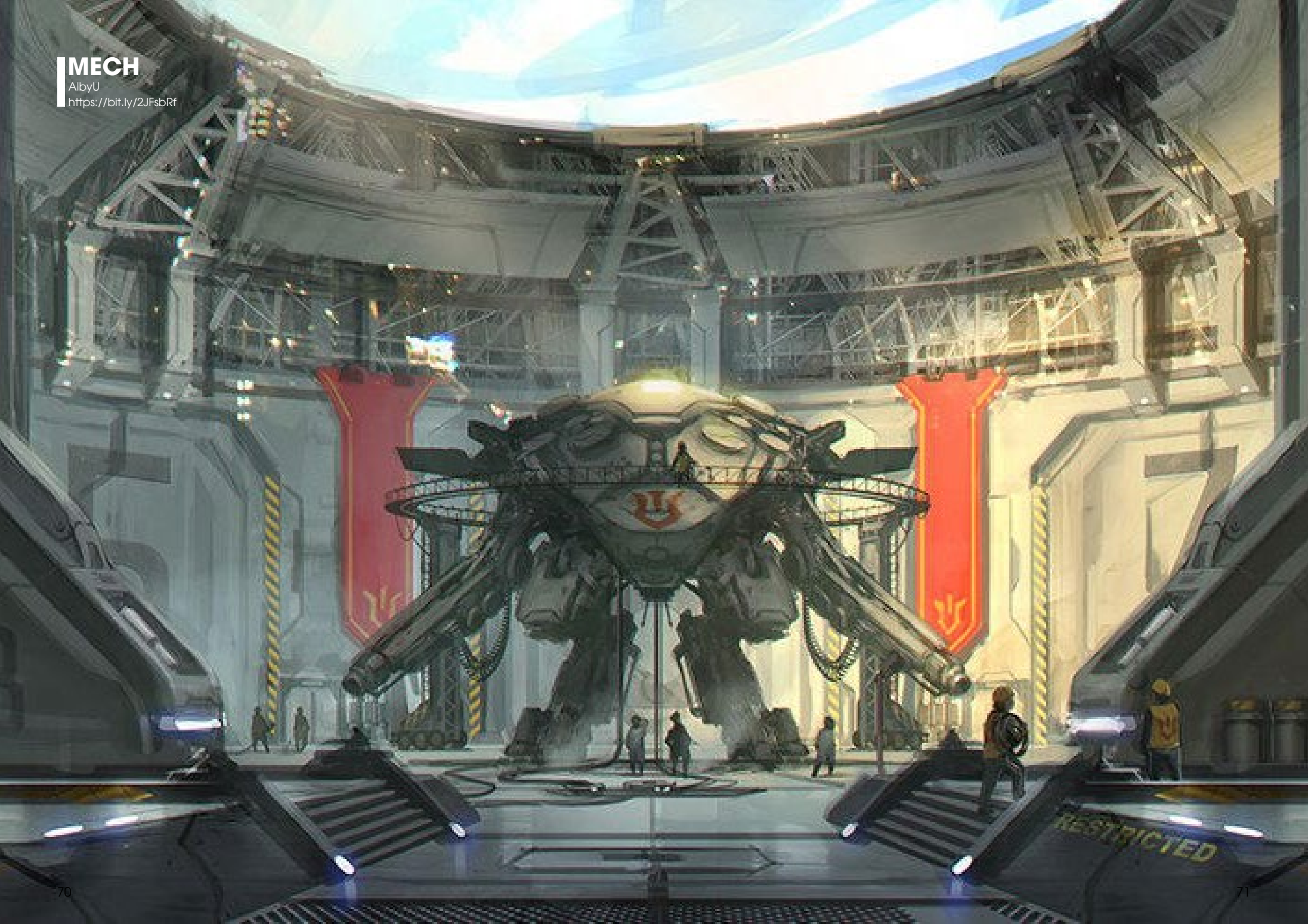
Marie Vibbert là lập trình viên tại Cleveland, Ohio. Cô là nhà tổ chức của hội Cleveland Game Developers. Cô còn là thành viên của hội thảo viết khoa học viễn tưởng The Cajun Sushi Hamsters from Hell tại Cleveland, tham dự hội thảo Clarion năm 2013, và tham gia SFWA năm 2014. Ngoài ra, Cô còn đã xuất bản hơn ba mươi truyện ngắn, khoảng rhai mấy bài thơ và vài cuốn truyện tranh.

**SCI FI
MUÔN VẼ**

MECH

AlbyU

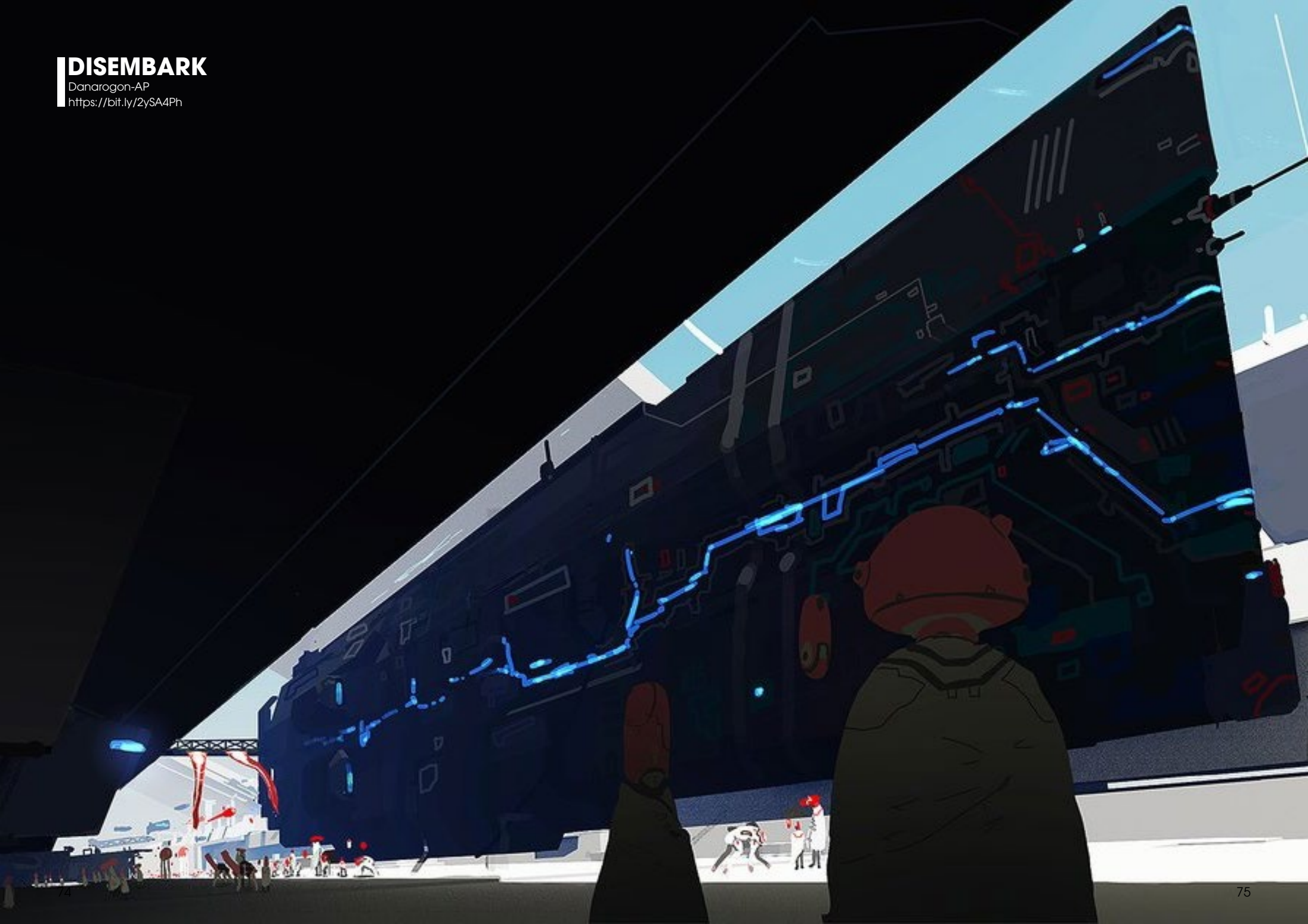
<https://bit.ly/2JFsbRf>

DISEMBARK

Danarogon-AP
<https://bit.ly/2ySA4Ph>

HOME AGAIN

DJMadameNoir
<https://bit.ly/2qw5oPi>

TIME CRIME

Manzanedo
<https://bit.ly/2AO5jw8>

GOODBYE

railkoart

<https://bit.ly/2SU084W>

TITANS GRAVE - CONCEPT DESIGN - POSTER

ScribblePadStudios
<https://bit.ly/2ySFbyC>

CYBER HONG KONG.

sheer-madness

<https://bit.ly/2K7BDLP>

INDIE SCI FI

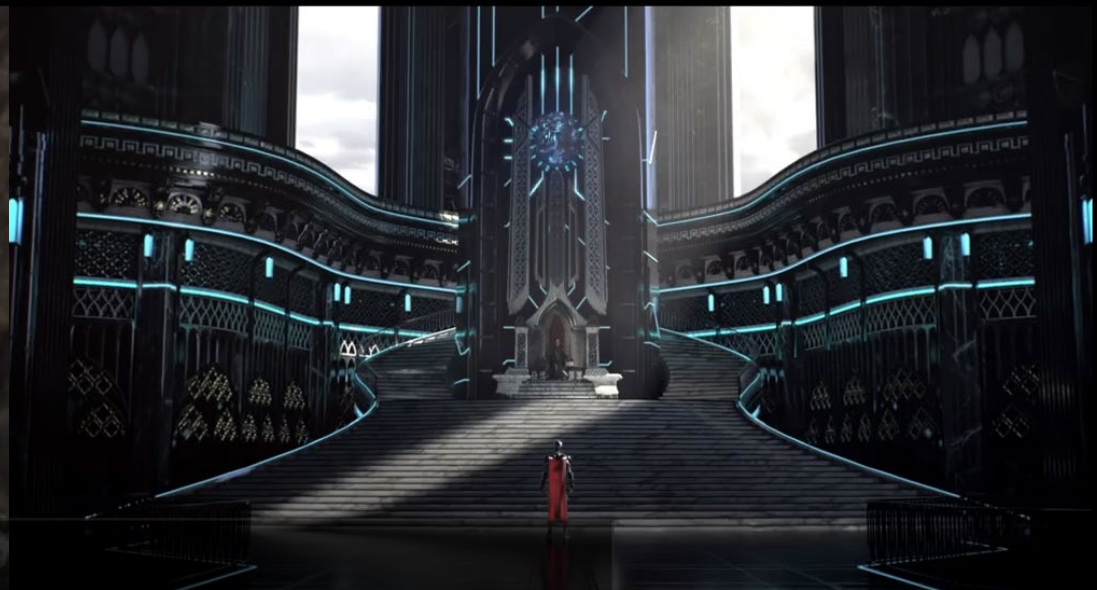
MANY CENTURIES AGO OUR PLANET WAS POPULATED
BY AN ANCIENT AND MYSTERIOUS CIVILIZATION, NOW GONE EXTINCT.

THEIR LAST LEGACY
IS REPRESENTED BY **POWERFUL ARTIFACTS** WHOSE ENERGY
HAS PERMITTED THE RISE OF A NEW EMPIRE.

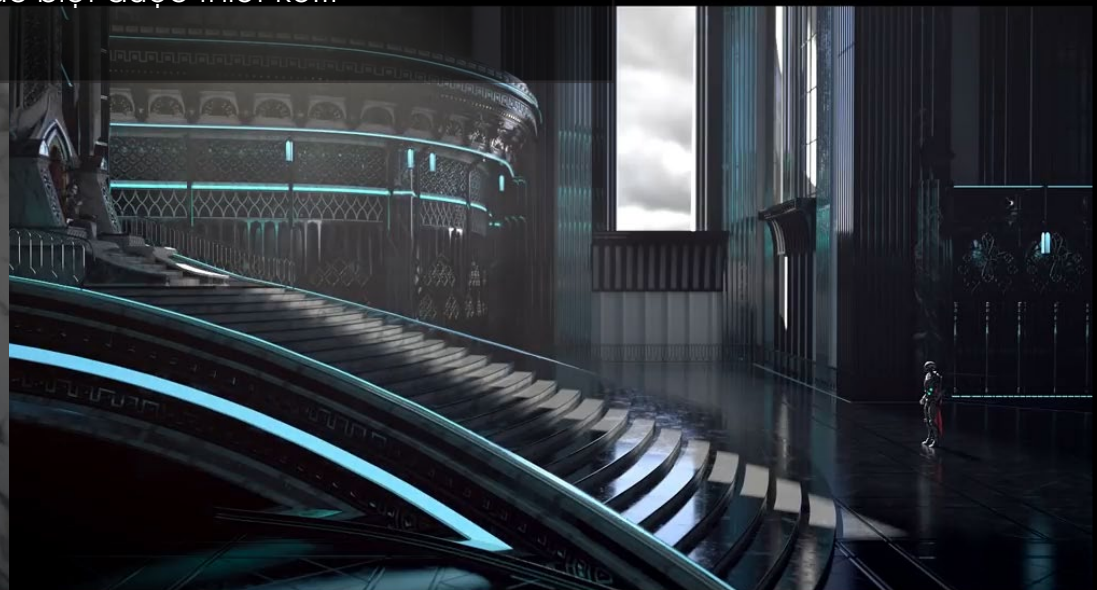
NEST 05

NEST

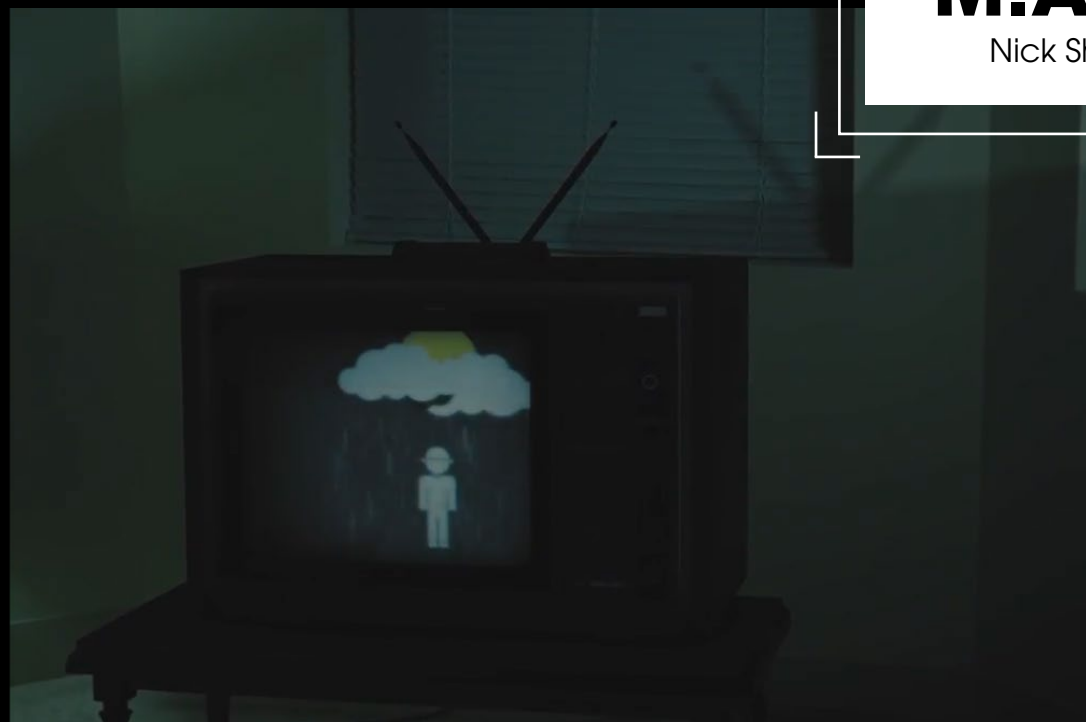
"[NEST 05](#)" là phim ngắn do nhóm làm phim NEST thực hiện. Trong thế giới NEST, một nền văn minh cổ đại đã để lại một nguồn năng lượng bí ẩn, giúp một giống loài mới thống trị hành tinh. Tuy nhiên, nguồn năng lượng ấy không bất tận. Trước thảm họa sụp đổ gần kề, một loại rôbot đặc biệt được thiết kế...

MARC

M.A.R.C

Nick Shaheen

"[M.A.R.C](#)" là phim ngắn do đạo diễn Nick Shaheen thực hiện. Phim lấy bối cảnh là một thế giới tương lai, kể về câu chuyện của một anh chàng cảm thấy không hài lòng với cuộc đời của mình, và sau một lần xem quảng cáo về M.A.R.C (Meteorologic Assisted Robotic Computer) anh ta quyết định đặt mua nó...

NHÂN SỰ THỰC HIỆN:

Trà My
↳ Dịch thuật

Long Nguyễn
↳ Dịch thuật
Dàn trang
Thiết kế

TƯ LIỆU HÌNH ẢNH:

AlbyU
↳ <https://bit.ly/2JFsbRf>

artofmarius
↳ <https://bit.ly/2SPmiVF>

Danarogon-AP
↳ <https://bit.ly/2ySA4Ph>

DJMadameNoir
↳ <https://bit.ly/2qw5oPi>

KuldarLeement
↳ <https://bit.ly/2JGirGx>

Manzanedo
↳ <https://bit.ly/2AO5jw8>

PeterPrime
↳ <https://bit.ly/2PFw6D6>

raikoart
↳ <https://bit.ly/2SU084W>

ScribblePadStudios
↳ <https://bit.ly/2ySFbyC>

sheer-madness
↳ <https://bit.ly/2K7BDLP>

Klaus Pillon
↳ <https://bit.ly/2Q3QCOU>

CREDITS

(SẮP XẾP THEO THỨ TỰ
BẢNG CHỮ CÁI)

NEST
↳ <https://bit.ly/2rcjJkd>

Nick Shaheen
↳ <https://bit.ly/2SicXVt>

D.A. Xiaolin Spires
↳ <https://bit.ly/2Pa06CP>

Holly Schofield
↳ <https://amzn.to/2P9Yzws>

Marie Vibbert
↳ <https://bit.ly/2Pbk2oX>

TƯ LIỆU BÀI VIẾT:

D.A. Xiaolin Spires - "Waves of Influence"
↳ <https://bit.ly/2zx9vPZ>

Holly Schofield - "Across the Hard-Packed Sand"
↳ <https://bit.ly/2Qpg00O>

Marie Vibbert - "Keep Talking"
↳ <https://bit.ly/2SkxdFX>